

RADU VALENTIN

HRISTOS

E IN VECI

BIRUITOR

VOLUMUL I.

CELE 7 CUVINTE DE PE CRUCE

MEDITAȚII LA PICIOARELE CRUCII

Tipografia „DOINA” Eeiuș — 1944

SCUMPEI BINȚIA,

*iubitei mele tovarășe de viață și neînfriccatei
tovarășe de luptă pentru cauza lui „Isus...”*

INTRODUCERE

În timpul în care a stat răstignit pe cruce, Isus a rostit șapte cuvinte :

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”,

„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”,

„Femeo, iată fiul tău — iată mama ta”,

„Eli, Eli, lama sabathani”,

„Mi-e sete”,

„S'a săvârșit” și

„Tată, în mâinile Tale îmi încredințez Duhul”.

Nu se pregătește dinainte cineva pe care-l așteaptă pironirea pe cruce, ce cuvinte anume să spună când va sta răstignit.

Aceasta a făcut-o cu atât mai puțin Isus, care dăduse ucenicilor Săi povața : „Când vă vor da în mâna dregătorilor și a împăraților, să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum, sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela, fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi”. (Matei 10. 19,20).

Cele șapte cuvinte de pe cruce sunt cuvinte din Cer. Domnul Isus spusese mai demult : „Vorbesc după cum M'a învățat Tatăl Meu”. (Ioan 8,28). După cum L-a învățat Tatăl a vorbit și de pe cruce.

Să petrecem deci și noi un ceas la piciorul crucii, ascultând cuvintele scumpe și căutând a prinde tâlcul lor. Ele ni-L descoperă pe Dumnezeu mai bine decât toate cuvântările Domnului Isus, deoarece în acestea a fost și o parte de pregătire, pe când cuvintele de pe cruce au țâșnit spontan din adâncurile ființei Sale Divine.

Tată, iartă-i, ...!

„TATĂ, IARTĂ-I, CĂCI NU ȘTIU CE FAC !”.

„Învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”, fusese îndemnul lui Isus (Matei 11, 29). „Sarcina Mea este ușoară”, îi asigurase Isus pe oameni.

Acum, pe cruce, avea să se arate că cel blând și smerit cu inima, cel care-i răbdător și nu se așteaptă la bine din partea oamenilor, suferă ușor și cele mai cumplite chinuri.

Și într'adevăr, primele cuvinte rostite de Isus răstignit sunt o rugăciune de iertare, pentru cei care L-au tratat astfel.

Nu există om mai presus de cel care se face apărătorul dușmanilor săi. Or, Isus aceasta s'a făcut : apărător, mijlocitor la Tatăl pentru cei ce L-au crucificat.

De-am învăța dela El, ca primul nostru gând, când ne lovește un necaz, să fie o rugăciune pentru cei cari s'au făcut vinovați față de noi !

Și așa cum a început a și rămas Isus până la sfârșitul chinului Său. Până în ultima clipă, nu a scos măcar un murmur contra celor ce-l ucideau fără temeii. El nu i-a blestemat, ci s'a rugat pentru ei, împlinind astfel proorocia făcută cu sute de ani înainte de Isaia (53, 12) : „S'a rugat pentru cei vinovați”.

Dragostea biruește toate. Dragostea biruește și chinul de moarte. Dragostea biruește și legea aspră, dar dreaptă a lui Dumnezeu, care nu iartă pe ucigași.

Dumnezeu zisese familiei lui Noe : Voi cere înapoi sângele vieților voastre... voi cere înapoi vieța omului din mâna omului, din mâna oricărui om care este fratele lui. Dar Isus se pune între lege și ucigași, El cere ca legea să nu-i lovească, El mijlocește pentru vinovați.

Pildă de credință ne este dat Samson, a cărui ultimă ru-

găciune a fost : „Doamne, Dumnezeule ! adu-ți Aminte de mine, Te rog ; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta, și cu o singură lovitură să mă răzbun pe Filistenii.” (Judecători 16, 28). Pildă de credință este Ieremia care spune în rugăciune despre potrivnicii săi : „Au săpat o groapă ca să-mi ia vieața. Adu-ți aminte că am stat înaintea Ta, ca să vorbesc bine pentru ei și să abat mânia Ta dela ei. De aceea dă pe copiii lor pradă foametei și doboară-i cu sabia ! Nevestele lor să fie lipsite de copii și să rămână văduve, și bărbații lor să fie luați de ciură ; tinerii lor să fie uciși de sabie în luptă ! Să se audă strigăte ieșind din casele lor, când cetele aduse de Tine vor cădea deodată peste ei ! Căci au săpat o groapă, ca să mă prindă, și mi-au întins lațuri sub picioare. Dar Tu, Doamne, cunoști toate uneltirile lor făcute ca să mă omoare. Nu le ierta nelegiuirea și nu le șterge păcatul dinaintea Ta ; ci să fie doborâți în Fața Ta ! Lucrează împotriva lor la vremea mâniei Tale” (Ieremia 18 21-23).

Dar dacă aceștia sunt pilde de credință și rugăciunile lor, izvorite dintr'o îndreptățită revoltă împotriva hulirii lui Dumnezeu, au fost socotite vrednice să facă parte din Sfânta Scriptură, ce să mai spui de cuvintele : „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac ?” Nu-ți rămâne decât să te prosterni în adorare și să taci.

Dreaptă este judecata lui Samson, dreaptă judecata lui Ieremia. Dar la Isus, mila a biruit judecata.

Păcatul ucigașilor, desigur, nu putea să rămână nepedepsit. Dar Isus este cel care poartă pedeapsă. El moare în locul celor vinovați, iar pentru omorâtorii cere iertare. Și care-i oare omul pentru care nu ar mai exista iertare, dacă și pentru ucigașii Lui a fost ? Oricine poate fi iertat. La El se poate veni cu încredere deplină.

Ce impresie puternică trebuie să fi produs cuvintele acestea : „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, asupra celor adunați pe muntele Golgotei ! Răstignirea era pe atunci un mod obișnuit de a se ucide oameni. Cei cari priveau la Isus răstignit, vor mai fi văzut mulți crucificați, dar așa rugăciune din gură de om pironit pe lemn, nu au mai auzit.

După două mii de ani, impresia produsă de ele este încă puternică.

Să căutăm să le pătrundem mai bine :

Păcatele din neștiință, sunt, totuș păcate și este nevoie de iertare pentru ele.

Ucigașii lui Isus nu știu ce fac, totuș ei au nevoie de iertare, și Mântuitorul se roagă ca ei s'o dobândească.

Dacă nu știi un lucru, nu înseamnă că ești și nevinovat în privința lui. Necunoaștere și nevinovăție nu-i acelaș lucru. Neștiința, desigur, că micșorează vina. Isus însuși o aduce ca temei în rugăciunea lui de iertare. Dar neștiința nu șterge vina.

La judecata lui Dumnezeu vom avea să răspundem și de lucrurile pe cari nu le-am știut. Neștiința noastră va fi un punct de acuzare împotriva noastră.

Evreii cari îl ucideau pe Isus, ar fi fost datori să cerceteze semnele pe cari Isus le dăduse. Ei erau datori să cerceteze prorociile, pentru a se convinge că sunt împlinite în Isus. Dacă nu au făcut-o și au rămas în neștiință, erau vinovați.

Ofițerii și soldații romani ascultau numai de o poruncă. Neexecutarea ei ar fi însemnat condamnarea lor la moarte, Dar și ei aveau nevoie de iertarea lui Dumnezeu pentru faptele lor. Și lor uciderea lui Isus le era socotită ca păcat.

Neștiința lor era păcatul lor. Ar fi trebuit să-și petreacă vremea liberă în cercetarea cărților sfinte, care în Palestina erau doar la îndemâna lor.

Așa făcând ar fi putut afla că Isus este Mesia. Și ar fi trebuit să aleagă mai bine să fie ei osândiți la moarte, decât să omoare pe un nevinovat.

Vinovați erau deci toți cari luau parte la uciderea Lui.

Numai că Isus preface, într'un chip minunat, vina lor, într'o scuză.

Ei sunt vinovați de a nu fi știut. El se roagă pentru iertarea lor, tocmai pe motivul că nu au știut ce fac.

Pentru cine s'a rugat Isus.

Isus s'a rugat pentru toți cei vinovați de uciderea Lui.

Sfântul Petru, vorbind poporului din Ierusalim, multe zile după răstignire, recunoaște : „Știu că din neștiință ați omorât pe Începătorul vieții, voi și mai mari voștri” (Fapte 3,17).

Sfântul Pavel scrie în I Corinteni 2, 7-8 : „Înțelepciunea lui Dumnezeu cea tainică și ținută ascunsă. . . n'a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia. Căci, dacă ar fi cunoscut-o, n'ar fi răstignit pe Domnul Slavei.”

Mai mult, sfântul Pavel crede că și el este cuprins în această rugăciune a Mântuitorului. Măcar că a fost printre ucigașii primilor martiri ai creștinismului, măcar că mai înainte era un hulitor, un prigonitor și un batjocoritor, a căpătat îndurare, pentru că lucrase din neștiință, în necredință (I Timotei 1, 13).

Și nu este oare adevărat pentru orice păcătos, într-o anumită măsură, că nu știe ce face când păcătuiește ? Care din noi ar fi păcătuțit, dacă am fi știut dinainte despre fiecare păcat, ce nenorocire va aduce pentru sufletele noastre ? Cunoaștem noi oare vederea lui Dumnezeu de care ne-am lipsit, atunci când am păcătuțit ? Putut-am noi socoti oare dinainte tot răul pe care-l vom face altora prin păcatele noastre ? Știut-am noi oare cât de mult chinuiesc nelegiuirile noastre inima părintească a lui Dumnezeu ?

Nici unul din noi nu am știut. Și Dumnezeu, care nu ține seamă de vremurile de neștiință (Faptele Apostolilor 17,30), primește de aceea ca pentru noi toți făcută rugăciunea lui Isus : „Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac !”

Numai că se găsește câte un suflet, căruia atât nu-i este destul pentru a fi mângăiat. Sufletul acesta spune : „Eu când am păcătuțit, am știut ce fac ; păcatul meu a fost cu voe. Eu nu pot fi iertat.”

Afle acest suflet că, dacă Isus pe cruce se roagă pentru cei cari nu știu ce fac, iertarea nu-i numai pentru aceștia, ci pentru toți.

Sfântul Ioan scrie în I-a sa epistolă capitolul 1,7 : „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de **o r i c e** păcat.”

Tâlharul răstignit lângă Isus, care s'a pocăit și căruia Mântuitorul îi făgăduiește raiul, știuse ce face. A recunoscut doar el însuș că pe drept merită moartea. Totuș, a fost iertat.

Iertarea se dă oamenilor prin Isus, fie că păcatele au fost făcute cu știință, fie că au fost făcute din neștiință. De trei ori se repetă în Biblie asigurarea : „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” — Ioel 2,32 ; Faptele Apostolilor 2, 21 ; Romani 10 13.

Păcătoșii pot dobândi iertarea lui Dumnezeu — aceasta-îi vestea bună a Evengheliei. Isus se roagă Tatălui pentru mântuirea lor cu cuvântul : „Tată, iartă-i.” Și, Tatăl cel drept, care nu poate lăsa păcatul nepedepsit, îi iartă, fiindcă sângele lui Isus, sângele legământului celui nou, s'a vărsat pentru mulți, tocmai spre iertarea păcatelor (Matei 26, 28).

Dacă cuvintele lui Isus erau : „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, mâinile și picioarele Mântuitorului pironite pe cruce vorbeau un alt limbaj : „Tată, iartă-i, căci Eu îmi vărs sângele, spre iertarea păcatelor lor.”

Cu rugăciunea aceasta, Isus începe lucrarea Lui de Mare Preot și Mijlocitor, înaintea lui Dumnezeu, pentru toți oamenii.

În Ioan 17, 9, ni se arată cum în ultima Sa rugăciune, înainte de a se despărți de ucenici, Domnul Isus a spus : „Pentru ei (ucenici) Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceea, pe care Mi i-ai dat Tu.” Pe cruce, lucrurile se schimbă. De atunci încolo, El se roagă și mijlocește pentru toți, pentru toți păcătoșii.

Dar dragostea Lui întrece orice închipuire omenească. Nu numai că El se roagă pentru ucigașii Lui, ci mai mult. Caută cu tot dinadinsul să-i facă să primească această iertare. De aceea spune în auzul lor : „**Tată, iartă-i!**...”

Ce nevoie era de o asemenea rugăciune ? În sine era de prisos. „Fiul Omului are pe pământ putere să ierte

păcatele" (Matei 9, 6). Isus îi putea ierta deadreptul. Nu avea nevoie pentru aceasta să se roage Tatălui.

Dar, fiindcă ei îl disprețuiau pe Hristos, fiindcă ei nu credeau în iertarea Lui și nu vroiau s'o primească, Isus — dorind cu tot dinadinsul mântuirea lor — le oferă iertarea Tatălui, în care credeau.

Cum câte un credincios dornic să ajute vre-o familie săracă, supărată pe el, și care nu ar primi nimic deadreptul dela el, le trimite ajutorul printr'un prieten, așa Isus, dorind ca ei să fie iertați, dar știind că ei nu cred în El, se roagă ca ei să primească iertarea Tatălui. Isus nu ține doar la Slava Sa. El nu ține ca iertarea să vină neapărat prin persoana Sa.

Suntem oare toți iertați ?

În rugăciunile pe cari Isus le făcea Tatălui când erau alții de față, El ținea seamă totdeauna de lucrurile folositoare sufletelor care-L ascultau.

Chiar spune într'o rugăciune: „Vorbesc astfel, pentru norodul care stă împrejur.“ (Ioan 11. 42)

Așa că Isus a spus pe cruce rugăciunea Lui pentru iertare, ca noi să învățăm, ca noi să fim îndemnați prin ea, de a ne ruga noi înși-ne pentru iertarea păcatelor noastre.

Fericitul Augustin, unul din marii învățători ai Bisericii explică: „Harul S'a rugat ca să se roage mizeria. Doctorul S'a rugat ca să roage bolnavul. Judecătorul cel gata de a fi milos Se roagă ca să se roage de iertare cel vinovat.“

Așa că oricine este iertat, dacă numai îi cere Tatălui ceresc iertarea, în temeiul jertfei pe care Isus a adus-o pentru el pe cruce, dacă numai se unește prin rugăciune proprie cu rugăciunea pentru iertare a Mântuitorului.

Sufletul care așa face, poate fi sigur că rugăciunea lui este ascultată. Căci și rugăciunea lui Isus a fost ascultată.

Ne îngrozim la gândul ce s'ar fi putut întâmpla, dacă nu ar fi fost ascultată rugăciunea lui Isus. Pedepșa lui Dumnezeu ar fi venit îndată.

Când Isus a fost pe cruce, întunec s'a lăsat peste toată țara. Curând avea să-i urmeze un cutremur. Isus a presimțit nenorocirea care avea să se abată asupra omenirii, din pricina răstignirii Lui. El vedea în întunec și cutremur semnele unei noi judecăți a lui Dumnezeu, asemănătoare cu aceea peste Sodoma și Gomora și El a oprit deslănțuirea urgiei prin rugăciunea Lui.

În furtuna aceea El a fost paratrăsnetul. Mânia lui Dumnezeu L-a lovit pe El și vinovații au rămas feriți.

Asta, fiindcă Isus S'a rugat. Și S'a rugat nu pentru mama Lui, nici pentru ai Săi. Dragostea se roagă, înainte de toate pentru cei mai păcătoși.

Este iertare la Dumnezeu și pentru cel mai mare păcătos.

Cei cari îl răstigneau pe Isus, săvârșeau cea mai mare crimă a lumii. O crimă cum nu a mai fost și nu va mai fi o alta mai mare. Ei erau mânjiți chiar și pe trupurile lor de sângele dumnezeesc al lui Isus. La biciuirea și la pironirea Lui pe cruce, sângele Său le stropise mâinile, le sărise în obraz.

Totuș, Isus Se roagă pentru iertarea lor.

Sufletul împovărat de păcate, dacă se știe iubit de cineva, sa gândește : „Acest om mă iubeste numai fiindcă nu-mi știe păcatul.“ Dar Isus ni-l știe. Nimic nu-i ascuns înaintea Lui. Și El s'a rugat pentru iertarea ucigașilor Lui, precum se roagă pentru iertarea noastră.

Iar ca rezultat, mulți dintre ucigașii Lui au și fost iertați. Așa, de pildă, sutașul care — când a văzut ce se întâmplase — a slăvit pe Dumnezeu și a zis : „Cu adevărat, omul acesta era neprihănit“ (Luca 23, 47). Așa soldații, care-L păzeau pe Isus, s'au înfricoșat foarte tare și au zis : „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu !“ (Matei 27, 54). Așa, o mare mulțime de preoți cari au venit curând la credință. (Faptele Apostolilor 6, 7).

Dacă aceștia au dobândit iertare, este sigur că orice om, oricât de păcătos, o poate dobândi.

Și acum ce ai de gând cititorule ?

Impăratul orașului Ninive, când a auzit de predicarea proorocului Iona, a dat îndemn tuturor locuitorilor să se pocăiască, spunând : „Cine știe dacă nu se va întoarce Dumnezeu și se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim ?“ (Iona 3,9).

Locuitorii din Ninive, ascultând de acest îndemn, s'au întors dela calea lor cea rea, având simpla nădejde că vor fi iertați. Siguri nu erau că ei că vor fi primiți de Dumnezeu.

Iar noi, cari avem **siguranța** că putem fi iertați, să ne arătăm mai prejos de ei ?

Și noi trebuie să iertăm,

„Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.“ Așa învăța Isus (Matei 6,15).

În aceeași predică de pe munte, El mai spune : „Dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău. Apoi, vino de adu-ți darul.“ (Matei 5, 23-24).

Să ne iertăm deci unul pe altul chiar acum.

La urma urmii, avem așa de puțin de iertat. Cât de mare este oare răul care ne-a fost făcut ? Un cuvânt rău, o acuzație falsă, o neînțelegere, vre-o faptă rea. Ce lucruri neînsemnate, când le asemuim cu acelea ce a avut de iertat Isus Răstignit. Or, El ne spune : „Eu ți-am iertat toată datoria“ (Matei 18,32). Și noi să nu iertăm oare micile datorii ale semenilor noștri?..

De aceea : Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate, să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos !“ (Efeseni 4, 31-32).

Să nu zicem : „Așa ceva a putut face numai Isus, că era Fiul lui Dumnezeu !“ De atunci încoace, atâția oameni muritori, carne și sânge ca noi, i-au urmat pilda în totul.

Sfântul Ștefan a strigat cu glas tare, în timp ce loveau în el cu pietre: „Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta!”

Episcopul Hannigton de Uganda (Africa), în timp ce era dus la moarte de Negrii, murmura într'una, ca să nu lase vreun gând de ură să-i incolțască în inimă: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5, 44). Dumnezeu l-a răsplătit pe acest martir, făcând ca fiul lui Hannigton, devenit propovăduitor al Evangheliei în Uganda, în locul tatălui său, să boteze pe ucigașii părintelui său.

Și ceeace aceștia au putut face, putem și noi, prin harul lui Dumnezeu.

„ADEVĂRAT ÎȚI SPUN CĂ ASTĂZI VEI FI
CU MINE ÎN RAI“

Isus a fost arestat în seara de Joi spre Vineri. Răstignit a fost Vineri pe la amiază. Dela arestarea la răstignirea Lui, au trecut deci cam vre-o patrusprezece ore. Timp lung. Și Evanghelia nu ne redă tot ce s'a întâmplat cu Isus în orele aceste multe.

Dar se prea poate că între o judecată și cealaltă Isus să fi fost băgat la închisoare. Și cum era destinat dela început morții, îl vor fi vârat, de bună seamă, în celula celor condamnați la moarte.

Scena petrecută în această celulă este lesne de închipuit.

Mai erau acolo trei tâlhari cari își așteptau osânda. A doua zi trebuiau să fie răstigniți.

Și ce groaznic lucru este pentru un om să știe că mâine la prânz va fi pironit pe o cruce! Mintea își zugrăvește dinainte chinul care va trebui îndurat. Toată ființa se înfioară la gândul că tot ce te mai așteaptă în viață sunt câteva ceasuri de mare durere, și după asta: nimic! Ori — zice un alt gând — urmează poate totuș ceva: judecata.

Și în celula condamnaților la moarte te simți parcă înconjurat, în întunerecul nopții, de strigoii celor cari au trecut pe acolo mai înainte.

Dar ce poți face? Să te rogi? Dar cui să se roage un tâlhar? Să te spovedești? Dar cine crede în căința sinceră a unui tâlhar? Din piept izbucnește atunci ba un cântec de veselie nebunească, ba un blestem ori plâns desnădăjduit.

Și tâlharii au mame și adesea le iubesc. Gândul tâlhari-

lor va fi alergat la o maică scumpă, la copiii lăsați în urmă.

Ceeace mărea durerea acestor tâlhari, era că Baraba, capul bandei lor, cel cu care împreună fuseseră închiși (Marcu 15, 7), îi trădase în chip josnic — lucru care nu se face între tâlhari — și pusese la cale, prin mituire și intervenții pe la marii preoți, ca el să fie grațiat, — a doua zi — pe când ei, cari numai ascultaseră de el, erau lăsați să îndure moartea crudă.

Nebuni, ei vor fi bătut în ușa de fier a celulei. Dar cui îi va fi păsat de aceasta? Nimeni în lume nu are inimă să sufere cu un tâlhar desnădăjduit. Până și oamenii buni își fac o față ca de piatră când este vorba despre un tâlhar, de parcă ei ar fi niște neprihăniți, și rostesc osârda: „a făcut rău, trebuie să moară.“

Se va găsi oare cineva care să șteargă lacrimi, chiar și din ochii unui tâlhar desnădăjduit? Se va găsi oare cineva care să-i dea mângăere?

Deodată, pe când ei erau în culmea disperării, ușa celulei se deschise și ostașii asvârliră în ea un om, de pe fața căruia curgea sânge. Soldații trântiră ușa după el și se depărțară, hohotind de râs. Și acum, nu mai sunt în celulă trei condamnați la moarte, ci patru, ca să se vădească pentru totdeauna, că oriunde sunt trei oameni în suferință, sunt, de fapt, patru.

Isus suferă totdeauna lângă cel suferind. Împăratul păgân, Nebucadnesar, a asvârlit într'un cuptor aprins trei tineri credincioși: Șadrac, Meșac și Nego, pentru vina de a nu fi voit să se inchine la un idol. Dar când împăratul a privit în cuptor a zis sfetnicilor săi: „N'am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați? Ei au răspuns: „Negreșit, împărate!“ El a luat iarăș cuvântul și a zis: Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului, și nevătămați. Și chipul celui de al patrulea, seamănă cu al unui fiu de Dumnezeu.“ (Daniel 3,24-5)

Chipul acesta, care seamănă cu al unui fiu de Dumnezeu, chipul lui Isus, poate fi văzut de cel credincios alături de orice făptură în suferință, — și Baraba era și el frământat și neliniștit. Isus era în celula condamnaților la moarte, lângă tâlharii, desnădăjduți.

În închisoare, când un om nou este băgat într-o celulă, cei cari stau în ea de mai înainte, îl întrebă curioși: „Tu cine ești? Pentru ce ești închis?” Și ei Îl vor fi întrebat: „Ești condamnat la moarte? Pentru ce?”

Cât de mult aștepta Isus întrebarea aceasta, și cât de dornic era să le răspundă!

În vremea prigoanei, creștinii închiși s'au străduit totdeauna să câștige pentru Împărăția lui Dumnezeu sufletele celor aflați alături de ei în temniță. Și Isus le va fi fost înaintaș în aceasta.

Desigur că nu știm cu demănuntul ce le va fi vorbit, dar pentru cel care cunoaște caracterul lui Isus, nu e greu să-și închipue cum a decurs convorbirea.

Dacă Sf. Pavel a știut să se facă tuturor totul, pentru a mântui suflete (I Corinteni 9, 22), dacă el a știut să se facă, ba ca un Iudeu, ba ca și când ar fi fost sub lege, ba ca și când ar fi fost fără lege, ba slăb, ba tare, pentruca, oricum, să mântuiască pe unii, cu atât mai vârtos, Isus cunoștea această artă.

E sigur că cu tâlharii răsvrățiți împotriva societății, Isus va fi știut să vorbească în limba lor. „M'ați întrebat cine sunt”. Și le va fi răspuns: „Sunt Mântuitorul lumii, Mesia cel prezis de prooroci. — M'ați întrebat de ce sunt închis. Pentru jaf, căci am venit pe lumea aceasta „să jăfuesc gospodăria celui tare,” adică a diavolului. L-am legat pe acest om tare și acum vreau să-i jăfuesc casa (Matei 12, 29). Și pentru ca diavolul să fie legat pe vecie, pentru ca să-l jăfuesc de sufletele care lui Dumnezeu îi aparțin de drept, și pe care el le-a rob, trebuie să plătesc ca preț de răscumpărare vieța Mea. — M'ați întrebat dacă sunt condamnat la moarte. Eu pentru aceasta am venit în lume, să-mi dau vieța pentru ispășirea păcatelor multora.”

Să nu ne prindă mirarea, dacă la început, tâlharii nu vor fi înțeles bine cuvintele lui Isus. Îl vor fi socotit nebun.

L-au socotit așa și oameni cumsecade, numai că, spre deosebire de aceștia din urmă, tâlharii nu vor fi uitat de simțământul de camaraderie, atât de desvoltat între întemnițați.

Il vor fi ajutat să-și spele rănilor, îi vor fi dat poate de mâncare, iar El va fi continuat să le vorbească despre Împărăție și despre mântuire.

Tălharii Il vor fi întrerupt aci cu cuvintele batjocoritoare pe care și azi credinciosul le aude des : „Ei, și dacă cred, scap ? Dacă zici că Dumnezeu e puternic, să facă ceva pentru a ne scoate din situația noastră. Dacă ești Mântuitorul lumii, poți face ceva ca să fim liberi ?”

Cu mare răbdare, Isus le va fi explicat că Împărăția Lui nu este din lumea aceasta. Pe lumea aceasta El însuș este martirizat, biserica Lui în toate veacurile va avea de suferit. Le va fi lămurit, că mântuirea stă în iertarea păcatelor... Dar câte și câte le va fi spus ! Și astfel s'a apropiat ora răstignirii.

Pe când tălharilor le va fi venit să-și dea cu pumnii în cap de desnădejde, Isus va fi ingenunchiat liniștit, pentru o rugă sfâșietoare, în care desigur n'a uitat pe tovarășii Săi de celulă.

Se formează convoiul care are de străbătut un drum lung, până la Golgota. Isus nu și-a pierdut timpul în convoi. A vorbit despre judecata care va să vie, femeilor de pe drum (Luca 23, 27-31). Și cu atât mai mult va fi vorbit cu tălharii de lângă El, îndemnându-i din nou la pocăință.

Răstignit, între tălhari

Acum stau răstigniți toți trei.

Așa înțelegea societatea de atunci, care nu era creștină, să omoare pe un făcător de rele, în loc să-l inconjoare cu o dragoste deosebită, văzând ce întunecat și nenorocit este sufletul lui.

Nimeni nu ar putea răspunde cu ce drept omorâse tălhari, societatea de atunci, plină ea însăși de toate crimele, spre deosebire de societatea luminată de adevărată civilizație creștină.

Se zice că marele împărat Alexandru Machedon a întrebat odată pe un pirat (hoț care ataca corăbiile pe mare și le jefuia), adus înaintea lui pentru judecată : „Cu ce drept

bântuești tu mărele?" Piratul răspunse curajos împăratului, care cucerise multe țări prin războaie: „Bântuesc mărele, cu acelaș drept cu care bântuești tu lumea. Eu sunt pirat și jefuesc din când în când câte o mică corabie, pe când tu jefuești și prădezi țări întregi. Și cu toate acestea, lumea îmi zice mie „hoț” și ție „împărat”. (Din cartea de povestiri a preotului Trifa).

Dar în fine, așa a fost de când lumea.

Goi, cu muște așezate pe rănile lor, expuși batjocurilor trecătorilor, având înainte încă ore de chin, stăteau răstigniți cei doi tâlhari, și în mijlocul lor, Isus.

În durerea aceasta, mai grea decât tot nisipul mării, unul din tâlhari izbucnește în hule, și strigă lui Isus: Ce Mântuitor ești Tu, ce sunt vorbele Tale goale despre o altă vieață? Asta o știu, aici vreau să trăiesc! Dacă ești un Mântuitor, dăruiește-mi-o pe aceasta; dacă ești Mântuitor, mântuește-Te pe Tine însuși și mântuește-ne și pe noi.”

Cu acest tâlhar, nădejdea era pierdută. El va muri în păcatul său.

Tâlharul pocăit

Trist, Isus își întoarce privirile spre tâlharul cellalt.

Acesta, probabil, un om botezat de Ioan, dar care nu fusese statornic în pocăința lui, și ajunsese să săvârșească multe rele, a deschis gura și el.

Cu ce încordare va fi așteptat Isus să audă ce cuvinte vor rosti aceste buze!

Și acest tâlhar îl înfruntă pe cellalt. Rugăciunea lui Isus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” răscolise toată ființa lui. Și întrebarea pe care el o adresează tovarășului său de tâlhărie, care hulea, este: „Nu te temi tu de Dumnezeu?” (Luca 23, 40).

Ce curios sună așa întrebare în gură de tâlhar! Asta ar fi trebuit s'o întrebe preoții cari stăteau la piciorul crucii. Dar în toate vremurile a fost așa. Dacă preoții se arătau nevred-

nici de înalta chemare, Dumnezeu ridică o preoție spontană, dintre cei de jos ai acestei lumi, adesea dintre tâlhari cari se pocăiau.

Ce balsam va fi fost întrebarea : „Nu te temi de Dumnezeu ?” pentru rana lui Isus. Un tâlhar vorbește despre frica de Dumnezeu !

Scriptura zice : „Ferice de omul care se teme de Domnul !” Ferice de așa om, chiar dacă este un tâlhar !

Tâlharul acesta mărturisește : „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre.”

Ce alta cere Dumnezeu, decât o asemenea recunoaștere ?

Ieremia scrie : „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău, că ai alergat încoace și încolo la dumnezeii străini, sub orice copac verde, că n'ai ascultat glasul Meu, zice Domnul.” (3, 13)

La fel ne învață și Sfântul Ioan : „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (Ioan 1,9)

Atât îți cere Dumnezeu : Să-ți recunoști vina.

Scorpionul este otrăvitor. Dar prins și băgat în untdelemn, devine leac tocmai pentru mușcătura lui. Otrava din el se face leac vindcător. Tot așa, leacul contra șerpilor veninoși se face din veninul lor. Așa-i și cu păcatul. Stropit cu lacrimile căinței și mărturisit, păcatul nostru iertat, devine prilej de strânsă legătură cu Mântuitorul, căruia îi suntem recunoscători.

Și tâlharul continuă : „Dar omul acesta, (adică Isus) n'a făcut nici un rău,” repetând astfel cuvintele pe care le va fi auzit, stând și el la judecata dela Pilat.

La urmă, tâlharul îl roagă pe Isus : „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Impărăția Ta !”

Dar cheile Impărăției le aveau preoții. De așteptat ar fi fost ca, dornic fiind de Impărăție, să vorbească despre aceasta preoților cari stăteau la piciorul crucii, iar nu unui om răstignit ca și el, și încă sub învinuirea de hulă împotriva lui Dumnezeu.

Dar tocmai în aceasta, credința tâlharului este minunată.

Ce dovezi avea el că Isus este Împărat ? Niciuna. Cre-
dința dealtfel, nici nu depinde de dovezi.

Apostolul Pavel spune drept, că **cu inima** se crede spre
neprihănire. Dovezile n'au nimic a face cu aceasta. Căci dacă
simțirile tale tind spre lucrurile lumii acesteia, ușor îți este să
respingi în mintea ta, invinuirile aduse de Dumnezeu împotriva
păcatelor pe care le iubești și să vezi însușiri unde Dumnezeu
vede numai greșeli.

Dimpotrivă, dacă unuia nu-i plac lucrurile acestei lumi,
mintea lui le va osândi ușor.

Fără nici o dovadă, tâlharul acesta este convins că Isus
are o împărăție.

Ba mai mult, Ce folos pentru cineva să aibe împărăție
dacă moare pe o cruce și de ce folos poate să fie altora un
asemenea împărat ?

Tâlharul însă este convins nu numai că Isus are o îm-
părăție, dar și că moartea nu are nici o însemnătate pentru
El. Isus va învia, își va aminti de tâlhar și-l va învia și pe el.

Cum de credea tâlharul într'o viață viitoare, în existența
unui rai al Împărăției lui Dumnezeu ? Cei mai mulți oameni
nu cred în asemenea lucruri.

Să ne inchipuim o stare de vorbă între un pui aflat
încă în găoace și mama sa.

Mama zice puiului : „Dragul mamei, în curând ai să eși
de acolo și ai să vezi lucruri minunate : lumină, flori, munți,
cer albastru. Lumea nu se mărginește numai la ceea ce vezi
tu acum în coajă.”

Puiul răspunde : „Nu cred mamă, socotesc că afară de
ceea ce este aci, în coajă, nu mai există nimic. Căci nu văd
nimic din toate câte spui.”

Intr'o zi însă, coaja se sparse și văzu că mama lui a
avut dreptate.

Cei mai mulți oameni, este drept, au aceiaș judecată
despre viața veșnică, pe care o are un pui de găină despre
existența vieții acesteia.

Tâlharul însă era un om care nu se mulțumea să aibe

minte cât un pui de găină care nu a eșit încă din ou. El a crezut în vieața care urmează când se sparge învelișul acestei vieți.

O altă povestire ne va lămuri acelaș gând.

Intr'o zi călduroasă de toamnă, o rândunică tânără, care își luase zborul spre țările calde, ostenită de călătorie, se așeză să se odihnească pe craca unui copac dintr'o margine de crâng. Un sticlete veni la ea și îi zise :

„Hai colea în tufiș să ne jucăm în tovărășia celorlalte păsărele și nu mai sta așa tristă.”

„Nu sunt tristă” — răspunse rândunica. „Sunt obosită de drum, căci sunt în zbor spre o țară mai bună. Nu pot să mă opresc aici, căci peste țara aceasta o să vie în curând vreme rea și urită, care mi-ar pune capăt zilelor.”

„Nu e nicăeri o țară mai bună ca aceasta. Ai fost vreodată în țara aceea mai bună?”

„Nu, dar mi s'a spus că există undeva țara aceea, și ceva din lăuntru meu imi spune acelaș lucru.”

„Ce neghiobie să părăsești un ținut așa de frumos pentru o inchipuire. Apoi chiar „vemea rea” de care ai vorbit este tot o inchipuire. Nu văd nici un semn prevestitor de vreme rea. Uite ce frumos este peste tot în jurul nostru. Rămâi cu noi, dragă rândunică, și o să fii fericită.”

„Nimic nu mă va îndupleca să rămân. Deabia aștept să ajung în țara aceea cu soare mai frumos, cu fructe mai bogate, cu tovarăși mai plăcuți. Hai și tu cu mine.”

Și fiindcă sticletele nici n'a vrut să audă, rândunica a pornit singură în sbor spre țara mult dorită, în care a și ajuns după o călătorie plină de trudă.

Ce fericită era acolo în razele calde ale soarelui, departe de frigul și zăpada din țara pe care o părăsise.

Ce s'a întâmplat însă cu sticletele? După câteva săptămâni dela plecarea rândunicii, a venit vremea rea peste el; vânt rece, furtună, zăpadă, frig. Impins de foame, a căzut în lațul unui păsărar și a fost închis apoi într'o colivie. Acolo suspina mereu, zicând. „O, de aș fi dat crezare cuvintelor rândunicii și de i-aș fi ascultat îndemnurile!”

Tâlharul era dintre rândunele, nu dintre sticleji.

Ce curaj are acest tâlhar! El se roagă: „Adu-ți aminte de mine, un tâlhar, Tu care ai o împărăție!” El împlinește, înainte ca să fi fost scris, cuvintele din epistola către Evrei 4,16: „Să ne apropiem dar cu o deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme cuvenită.”

Acest om dar s'a rugat cu deplină încredere. El cere unui împărat să-și aducă aminte de un tâlhar. Și când să-și aducă aminte împăratul de tâlhar? Tocmai când va veni în împărăția Sa, când va triumfa. Deci clipa când aceasta ar fi cel mai puțin de așteptat.

Iertarea se capătă în dar

Tâlharul a venit la Isus cum era. El nu a așteptat, cum fac mulți oameni acum. Unii așteaptă să simtă întâi mai mult. El a venit cu atâta simțământ, cât a avut. Unii vor să aibe dinainte siguranța că Isus îi va primi. Tâlharul a venit la Isus fără să aibe această siguranță. El a venit la Mântuitorul în toată răutatea lui și s'a bazat pe mila lui Isus, fără nici un merit al său și rugăciunea lui capătă deindată un răspuns.

Isus îi zice: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.”

Tâlharul era om vinovat, un om care nu merita raiul. Să învățăm de aci că harul se dă celor vinovați, celor cari nu sunt vrednici de el. Să nu ne închipuim niciodată, că nu putem să primim harul, fiindcă suntem răi.

Cuvintele sunt ale lui Isus însuș: „Azi vei fi cu Mine în rai”, tu tâlharul, nu Ioan care-și dorește acelaș lucru, nu maica mea care așteaptă moartea ca o izbăvire.

Nimeni, desigur, nu-și poate închipui ce va fi simțit tâlharul când s'a văzut în rai. Cu câteva ceasuri înainte, fusese într'o temniță rău mirositoare, așteptându-și execuția. Acum era pentru veșnicie în rai cu îngerii.

Tâlhăria fusese meseria lui, îi intrase în sânge. Și nici

măcar pe cruce n'a putut sta tâlharul fără să fure ceva. Și aici a dat o lovitură, și lovitura i-a reușit.

Răstignit pe cruce, a furat Impărăția.

A meritat-o, pentru credința lui, căci unii L-au văzut pe Isus înviind morții și n'au crezut, pe când tâlharul îl vede murind și crede în El.

Tâlharul acesta înfrânge toate piedicile puse în calea credinței sale.

Era scris în Psalmul 50, 16 : „Dumnezeu zice însă celui rău : „Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta ?” Cuvintele acestea ar fi trebuit să astupe gura tâlharului când îl înfrunta pe cellalt. Dar credința lui biruește ispita.

În clipa în care el și-a venit în fire, el crede neclintit că este iertare pentru el și că nu lui îi sunt adresate cuvintele spuse în Scriptură celor răi, ci dimpotrivă, el, tâlharul, odată ce s'a pocăit, are parte de toate făgăduințele făcute copiilor lui Dumnezeu.

Ispititorul va fi venit la tâlhar cu gândul : „Cum, ? tu să întri în rai și cei omoriți de tine în iad ? Nu crede basmele acestea. Asta ar însemna că-i nedreptate la Dumnezeu.” Tâlharul pocăit va fi respins și această ispită. Dumnezeu primește și pe ucigași când se întorc la El. Iar cei omoriți n'au avut decât să se întoarcă și ei la Dumnezeu în vremea cât le-a fost hărăzit lor să trăiască pe pământ.

Iertarea lui Dumnezeu se poate obține imediat.

Nemăsurat de mare este bunătatea Domnului Isus.

Ce răspundem noi dacă ne vine cineva cu câte o cerere, tocmai când suntem în vre-o suferință sau mare necaz ? - „Lasă-mă în pace. Nu sunt dispus acum.” Isus, în chinurile crucii, este dispus să vorbească cu un tâlhar despre mântuirea sufletului său,

Isus ar fi putut răspunde tâlharului : „De tine unul să mă ocup acum, când Eu mor pentru mântuirea lumii întregi ?” Dar nu, Mântuitorul lumii întregi are timp pentru un tâlhar.

Ar fi putut răspunde : „Tu, tâlharule, tu te gândești la Impărăție ?” Dar nu ! Impărăția lui Dumnezeu este tocmai pentru păcătoșii cari se pocăesc.

El are și dragoste și timp pentru el.

Lui nu-l pare rău că este în așa societate, cum nici nouă nu trebuie să ne pară rău vre odată de societatea în care am nimerit, oricare ar fi ea. Ci să căutăm ca și Isus, să fim o binecuvântare acolo, unde Dumnezeu ne-a pus.

Isus nu-și amintește că cu câteva minute înainte, și acest fâlhâr îl batjocorise. Căci așa este scris, că la început L-au batjocorit amândoi (Matei 27, 44).

Isus dă tâlharului pocăit mai mult decât cere. La rugăciunea : „Când vei veni” — răspunsul lui Isus este : „astăzi”.

„Astăzi !” — ce repeziciune. „Cu Mine,” ce părtașie ! „In rai” — ce loc de odihnă !

Ce mare-i harul lui Dumnezeu ! Un om lepădat de lume, pe moarte, care nu are cu ce răsplăti și nu are cum să-și mai îndrepte greșelile, primește totuș un loc în rai. El este singurul om, despre care suntem siguri, chiar din Cuvântul lui Dumnezeu, că a intrat acolo.

Un tâlhar cu Dumnezeu, un brigand în rai, un răufăcător printre binecuvântații Tatălui.

Atâția oameni cari au căpătat talanți mulți dela Dumnezeu, i-au irosit. Acest om, fără talant, intră în rai. Hârtia cea mai fină se face din zdrențe murdare.

Isus iartă pe păcătoși, într'o clipă, cu un cuvânt.

Dimineața, acest tâlhar stătuse înaintea unui tribunal omenesc și fusese condamnat pe drept. Înainte de apusul soarelui este achitat, iertat, curățat și primit de Dumnezeul cerurilor.

Pentru aceasta Isus nu cere fapte de pocăință sau o viață schimbată. El se uită la inimă.

Convertiri de acestea, subite, ar trebui să fie mai dese.

Apostolul Pavel se aștepta ca „păcătoșii, intrând în biserică, să vadă tainele inimilor descoperite, să cadă cu fața la pământ și să se închine lui Dumnezeu (I Corinteni 14,25)...

Roagă-te cu sinceritate, pentru iertarea ta și a altora.

De fapt s'au rugat Mântuitorului amândoi tâlharii. Și cel dintâi zisese doar lui Hristos: „Mântuește-te pe Tine însuși și mântuește-ne și pe noi” (Luca 23,39). Dar când ne rugăm, Dumnezeu nu se uită la mișcarea buzelor noastre, ci la inima noastră. La tâlharul dintâi, ruga a fost bătaie de joc. Numai la cel de al doilea a fost sinceră. Sinceritatea ei s'a dovedit îndată prin dorința pe care a arătat-o de a aduce la credință pe tovarășul său de suferință, prin râvna pe care o are de a-i propovădui și lui temerea de Dumnezeu.

Este mântuire și pentru cel mai mare păcătos. Chiar și în ceasul al unsprezecelea. Se povestește, că odată pe bordul unui vapor, niște credincioși vorbeau cu un tânăr hulitor și batjocoritor. Ei îi mărturisiră Cuvântul lui Dumnezeu, dar el nici nu vroia să audă. Atunci l-au lăsat. Trecând puțină vreme, s'a deslănțuit o furtună. Toți pasagerii s'au adăpostit în cabinele lor, numai tânărul acesta, încăpățânat, înfrunta furtuna. Un val uriaș l-a măturat de pe bord. Imediat s'a dat alarma. Cu greu a fost pescuit din apă, aproape mort. Și, mirare, primul cuvânt pe care-l rosti, când își veni în fire, a fost: „Isus”! Când s'a însănătoșit, tinerii ceilalți l-au întrebat: „Cum se face că dumneata, un batjocoritor și hulitor, tocmai „Isus” ai șoptit întâi, după ce ai fost scos din apă?” Rușinat, cel salvat plecă ochii în jos și răspunse: „Când m'au prins valurile, am văzut o ceată de draci jucând o horă sălbatecă și strigând: „al nostru ești, nouă ne aparții acum”. În disperarea mea, L-am strigat atunci în gând pe Domnul, recunoscând într'o clipă că El a murit pentru mine, cel din urmă păcătos. Și îndată, dracii au dispărut dimprejurul meu. Eram în brațele lui Isus. După aceasta m'au scos din apă.”

Rugăciunea de pocăință este ascultată deci, oricând. Să

băgăm însă de seamă. În evanghelii ni se povestește un singur caz de pocăință la sfârșitul vieții, cazul acesta al tâlharului. Ne este povestit, ca nimeni să nu desnădăjduiască; dar numai acest singur caz este povestit, pentruca nimeni să nu îndrăznească a întârzia până atunci.

Mulți cari amână pocăința nu o mai află la sfârșit. Azi e ziua mântuirii. Astăzi s'o apucăm, ca să nu trebuiască să spunem la sfârșitul vieții: „secerișul a trecut, vara s'a isprăvit și noi tot nu suntem mântuiți.” (Ieremia 8,20),

Rugăciunea tâlharului a fost ascultată. Se prea poate că așa cum o mamă în jale a stat la piciorul crucii lui Isus, o altă mamă în jale va fi stat la piciorul crucii tâlharului. Și mama aceasta se va fi rugat pentru mântuirea fiului ei.

Să facem și noi ca tâlharul de pe cruce.

Copernic, întemeietorul astronomiei moderne, a științei despre stele, a lăsat să se înscrie pe piatra mormântului său cuvintele :

„Nu cer iertarea acordată apostolului Pavel și nu nădăjduesc harul dat apostolului Petru. Doresc numai ceea ce ai acordat tâlharului de pe cruce.”

Asta să fie și rugăciunea noastră.

Noul Iosif

Cine citește în Vechiul Testament povestirea lui Iosif vede cum, în unele privințe, acesta parcă ne înfățișează cu mii de ani înainte pe Isus, care avea să vină.

Ca și Iosif, Isus este vândut de frații Săi. Ca și Iosif în Egipt, Isus stă la închisoare împreună cu alți întemnițați. Și cum Iosif îl anunță pe unul că va scăpa, pe când cellalt merge la pierzare, așa și Isus, îl asigură pe tâlhar de mântuire, pe când cellalt rămâne lepădat.

Tâlharul a trebuit să mai stea pe cruce o oră-două

Chiar și cel iertat suportă câteodată încă pe pământ urmările păcatelor sale trecute. Numai că acum este un prea iubit al Tatălui.

Tâlharul mântuit continuă să sufere și el la fel cu cel care hulește.

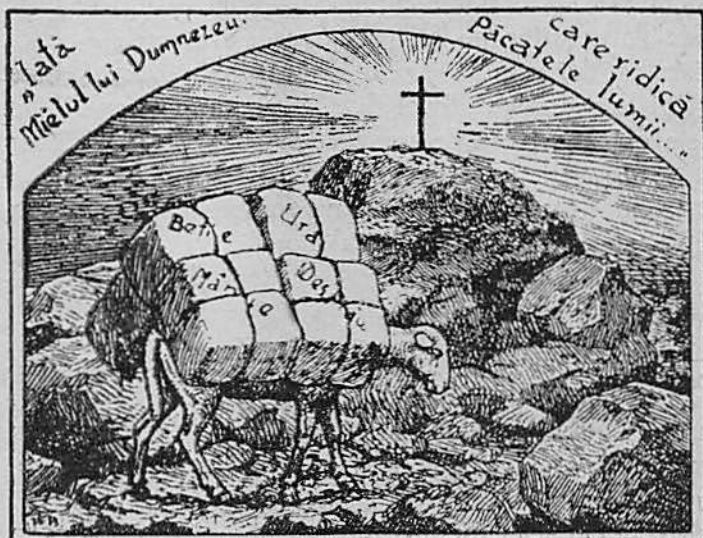
Și astfel erau pe Golgota trei oameni cari sufereau cumplit: Isus și amândoi tâlharii. Toți trei se chinuiau, toți trei erau însetați, toți trei aveau dureri de nespus, căci și pe un tâlhar îl doare răstignirea, la fel cum îl doare pe un neprihănit.

Trei înși sufereau. Sufereau la fel trupește. Era totuși o mare deosebire între ei.

Unul, tâlharul hulitor, suferea cu un om lepădat de Dumnezeu, pe care după ceasurile de chin pe cruce îl aștepta munca veșnică a iadului. Al doilea, tâlharul pocăit, suferea și el, dar suferea ca un om mântuit, pe care după scurtă vreme îl aștepta veșnica fericire a raiului. Al treilea, Isus, suferea și El, dar suferea ca unul, care, prin suferință și în mijlocul suferințelor Lui, mântuiește pe alții.

Suferă toți oamenii. Nu există om fericit pe pământ. Dar există trei feluri de a suferi: Poți suferi ca un om lepădat, poți suferi ca un om mântuit, poți suferi ca unul care mântuiește pe alții, care aduce pe alții la Hristos.

În care din aceste trei feluri suferi și vrei tu să suferi?

„FEMEE, IATĂ FIUL TĂU!” — „IATĂ MAMA TA!”

A venit timpul când inima Mariei a trebuit să fie străpunsă de o sabie, după proorocia bătrânului Simeon.

În cursul anilor în care umbla din loc în loc, făcând bine și propovăduind Evanghelia Impărăției, Isus, prevăzând că sfârșitul Său va fi o moarte chinuitoare pe cruce, S'a gândit adesea cum va sângera inima mamei Sale.

Odată, apropiindu-se de poarta cetății Nain, a văzut cum oamenii duceau la gropă pe un mort, *singurul fiu al maicii lui care era văduvă.*

Văzând-o pe aceasta, Lui Isus I s'a făcut milă de ea. Văzând-o pe ea, parcă avea înaintea ochilor durerea propriei Sale mame, la înmormântarea Sa apropiată. El era mereu cu gândul la moartea pe care va avea s'o sufere în curând și se întrista de durerea sfâșietoare pe care o va avea Maria.

Și Isus a zis văduvei din Nain: „Nu plânge.” Spunând aceste cuvinte, I era de parcă le-ar spune mamei Sale.

Și a înviat pe tânărul din Nain.

Numai propria Sa mamă nu va avea astăzi așa mângăere. Fiul ei va muri și va fi pus în mormânt.

*

Credinciosul, când se gândește la mama Domnului Isus, are de obicei înaintea ochilor pe o Marie tânără, fecioara cu surâsul vioi, privirea inteligentă, ochii cari îl cer pe Dumnezeu, mișcarea gingașă a capului și cu tristețea liniștită care o cuprindea câteodată.

Ne gândim la adâncă ei presimțire înaintea nașterii, la

simțămintele ei nemărturisite, la buzele ei întrebătoare, la pletele ei caste, la pleoapele ei cari ascund o mare taină, la lauda ei cerească, la sfiala ei, la curăția ei îngerească. Ne inchipuim cum va fi roșit la salutul îngerului. O vedem alergând cu pas ușor spre Elisabeta, auzim oftările ei de neînțelese, așem inaintea ochilor noștri mâna fină a fecioarei.

Cu drept cuvânt, această fecioară sfântă este dată de Evanghelie drept pildă fecioarelor nesfinte, cu rochii scurte și ciorapi străvezii.

Un muncitor de fabrică spunea: „În mahalaua mea, singura femeie cunoscută a fi cumsecade este maică Domnului.“ La ce decădere s'a ajuns! Doar este știut din povestirea Evei, că cu femeia cumsecade stă, sau se prăbușește omenirea.

Într-o vreme, când o împărăteasă romană era femeie de stradă, când Salomea, fata lui Irod, obține tăierea capului unui prooroc printr'un dans nerușinat, când pereții caselor erau zugrăviți cu porcării, Biserica lui Hristos a început lucrarea ei de vindecare a omenirii bolnave, arătându-i ca ideal pe fecioara, care L-a purtat pe Hristos la sân, logodnica Duhului Sfânt.

Dar lângă cruce nu stătea o tânără fecioară, ci o bătrână plânsă, albită de ani.

Ucenicii, afară de Ioan, fugiseră. O mamă însă nu cunoaște temerea când este vorba de copilul ei.

Putea să fie oricât de mare teroarea la Ierusalim. Sf. Petru se lepădase de Isus. Un alt ucenic fugise gol. Dar Mariei nu-i pasă de viața ei. Poate să i-o ia dușmanii. Ce i-o mai trebuie, când i-au luat Fiul?

Comoara ei stătea atârnată pe cruce. Unde în altă parte să stea ea, dacă nu aici?

Priveghind neputincioasă și frângându-și mâinile de durere lângă Fiul ei chinuit, câte gânduri nu-i vor fi trecut prin minte!

A m i n t i r i

Iși va fi amintit cum a venit la ea îngerul Gavriil. Acum

era o bătrânică îndurerată, dar atunci fusese o fecioară tânără, o podobă în Israel.

Ingerul i s'a închinat, căci chemarea ei era mai presus de cea a ingerilor : „Plecăciune ție, căreia ți s'a făcut mare har. Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei.”

Ea-și amintește de clipa pe care nici o pană omenească nu o poate descrie, când Duhul Sfânt S'a pogorât peste ea, când a umbrit-o puterea Celui Prea Înalt.

Și-ar fi închipuit ea vreodată, că acest Copil Scump, va ajunge răstignit între tâlhari ?

Își va fi amintit deasemenea, cum se va fi suit la Ierusalim, pentru curățirea ei și a lui Iosif, după naștere. Legea Domnului porunea, ca femeia să aducă drept jertfă cu acest prilej, un miel (Levitic 12, 6). Dar părinților lui Isus nu le rămăsese destul după cheltuiala drumului și plata sumei de cinci shekeli, pentru răscumpărarea Fiului lor întâi-născut, ca să poată cumpăra și un miel.

Ca oameni săraci, au trebuit să se mulțumească să aducă Domnului o pereche de turturele (Luca 2, 22 24).

Cât se necăjise ea atunci ! Cât plânse ea de durere că nu poate aduce și ea pe altarul Domnului, măcar un miel !

Acum putea fi liniștită. De o liniște amară. A ajuns să aducă jertfă un miel. Mielul cel mai scump dintre toți. Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1, 29). Și Mielul acesta sacrificat era propriul ei Fiu.

Când Isus era mic, ea se așteptase că toate neamurile îi vor zice fericită. Când, colo, astăzi era arătată cu degetul de toți, drept mama hulitorului răstignit.

De am putea plânge mereu cum va fi plâns Maria în ziua aceia, lângă crucea Fiului ei !

Așa îl vedem descris în Evanghelie pe Isus :

La naștere — în brațele Mariei.

La moarte — străjuit de Maria.

Un om trebuie să fi pierdut orice bun simț, ca să aibe vreodată despre Maria altceva, decât un gând pios. Isus însuși, când a văzut pe mamă-Sa și, lângă ea, pe Ioan, i-a zis :

„Femeie, iată fiul tău” — adică: „mângăe-te, mamă uceniciei Mei te vor iubi”. Iar ucenicului i-a zis: „Iată mama ta”, adică „prețuește-o pe Maria ca pe o mamă”.

Femeie, iată fiul tău!

Pronunțând aceste cuvinte, Isus nu mai era din lumea aceasta. Sufletul li era departe, în acele zări unde carnea și sângele nu intră, unde legăturile de rudenie se desfac. Căci, de pe pământ privind lucrurile, cum putea cineva să înlocuiască Mariei pe Isus. „Poate o femeie să uite copilul pe care l-a alăptat și să nu aibe milă de rodul pântecelui ei?” (Isaia 49,15)

Putea ea, cea binecuvântată între femei, să uite îngerul, lunile dulci de așteptare, prima zi când L-a legănat la sân închinarea păstorilor, și a magilor, fuga în Egipt, căutarea Lui în Templu, toată bucuria și toată tristețea din care sunt împletite zilele unei mame și să se mulțumească, de acum înainte, cu un alt fiu?

Nu, nimeni nu-L putea înlocui pe Isus în dragostea ei. Dragostea nu se mulțumește cu locșitor. Dacă eu sunt copilul lui Dumnezeu, nimeni nu mă poate înlocui în dragostea Lui. După mine, tocmai după mine oftează cerul.

Dar ea trebuie să-și stăpânească durerea de mamă. Ucenicii vor fi deacum înainte fiii ei. Lor va avea se le povestească despre Isus. Ucenicii din toate vremurile vor cinsti și binecuvânta pe sfânta mamă a Domnului Isus. Isus îngrijise până acum de cele trebuitoare mamei Sale. Murind, El lăasă grija aceasta în seama ucenicului care l-a rămas credincios.

Dar cum se face că nu a încredințat-o unui frate al Său sau unei rude apropiate? Este, fiindcă frații Lui și rudele Sale nu credeau în El. Fie-ne această mângăere nouă, cari ne reproșăm adesea necredința rudelor noastre! Noi zicem că ele s'au poticnit de vre-un păcat în viața noastră. Isus a dus o viață pilduitoare și, totuș, rudele Sale nu au crezut. (Ioan 7,5) Ei spuneau chiar despre El că: „Și-a ieșit din minți” (Marcu 3, 21).

Abia după învierea Sa, când s'a arătat fratelui Său Iacov (I Corinteni 15, 7), acesta a crezut și, cuprins de remușcări pentru atâtea lucruri rele câte spusese altădată despre Mântuitorul, a scris capitolul din epistola lui în care, parcă mușcându-și limba, zice: „Limba este un foc, este o lume de neglijuri. Ea este aceia dintre măduarele noastre care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei... Limba nici un om n'o poate împlânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru, și tot cu ea, blestemăm pe oameni cari sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu” (versetele 6, 9). Nu trebuie să fie așa!

Plecând spre casa lui Ioan.

„Din ceasul acela, ucenicul a luat-o pe Maria la el acasă”. (Ioan 19. 27)

Cu ce foc în inimă va fi făcut ea drumul dela Golgota la casa lui Ioan! Inima ei de mamă nu putea pricepe toate câte se întâmplau. I se prezisese despre copilul ei că va fi mare, că va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt, că Domnul Dumnezeu li va da scaunul de domnie al tatălui Său David, că va împărăți peste casa lui Iacov în veci și că Impărăția Lui nu va avea sfârșit (Luca 1, 32-23). Magi din depărtări veniseră să i se închine ca Rege al Iudeilor. Apoi, crescut mare, devenise iubit de popor, care a vrut să-L facă rege. Și sfârșitul? Moare ca un făcător de rele.

Cum să nu ți se frângă inima de durere? Pe apostoli Isus îi lămurise că va învia, le vorbise despre Impărăția Cerurilor, le spusese că moartea pentru El însemnează numai o întoarcere la Tatăl, le făgăduise un alt Mângâietor, Duhul Sfânt. Dar la cina cea de taină, când a dat aceste învățături scumpe, Ea nu fusese de față. Ea era sortită să bea paharul amărăciunii până la fund. Auzise doar făgăduința făcută tâlharului că va fi încă astăzi cu Isus în rai. Din asta să deducă tot? Ba nu. Dumnezeu avea s'o mângăie.

Deodată, o altă amintire va fi năvălit în mintea ei; își va fi amintit de singura întâmplare din copilăria lui Isus povestită în Evangheliile, singura povestită, fiindcă are legătură cu patima Mântuitorului, pentru tâlcuirea căreia au fost scrise aceste cărți: Era cu douăzeci de ani în urmă. Băiat tânăr fiind, Isus s'a rălăcit dela părinți. Ea L-a pierdut trei zile. Ce des-nădăjduită fusese! Pentru trei zile! Dar nu spunea Isus mereu că va învia a **treia** zi după moarte? Nu trebuia oare amintirea regăsirii băiatului peste **trei** zile să-i fie de mângăere acum?

Singurele cuvinte ale lui Isus de până la botezul Lui la treizeci de ani pe cari le cunoaștem, sunt cele pe cari ca băiat, pierdut de părinții Săi, le spune acestora când Il regăsesc peste trei zile și-L mustră, fiindcă S'a rălăcit dela ei: „Eu trebuie să văd de lucrarea Tatălui Meu.“ (Luca 2, 49 - după original). Maria păstrase aceste cuvinte în inima ei; le reamintea acum. Parcă juca iarăș o rază de soare în sufletul ei îndurerat. „Am înțeles. El trebuie să vadă iarăș timp de trei zile de lucrarea Tatălui. Nu este nevoie să-L caut cu îngrijorare. Peste trei zile Il va regăsi“.

Isus îngrijește de mama Lui.

„Și din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă“.

Asta a vrut Isus. El nu a voit ca ea să fie martoră a chinului groaznic pe care avea să-l mai îndure sufletul Lui. Ucenicii lui Isus au învățat dela El să gândească la fel. În Filipeni capitolul 2, 26-28, Sfântul Pavel ne povestește despre Epafrodit, un tovărăș al său de lucru și de luptă, că a fost bolnav, foarte aproape de moarte. Și „era foarte mâhnit“, dar nu pentru că era așa de suferind, ci „pentru că frații din Filipi aflaseră că a fost bolnav“. Ii părea rău că le-a produs lor mâhnire.

Când suferim, să nu ne gândim la mângăerea pe care o putem avea dela altul, ci la durerea pe care i-o producem și să nu i-o mărim, prin arătarea durerilor noastre.

Încă ceva. Domnul Isus, ocupat pe cruce cu mântuirea lumii, are grijă de un „mic amănunt” : adăpostirea mamei Sale. Isus, Mântuitorul omenirii, are timp să se gândească la mama Lui și la necazurile ei. Are timp să i creeze un cămin. Tu, cititorule, prins cu multele treburi ale lumii acesteia, sau ale Impărăției lui Dumnezeu, ai oare timp pentru mama ta? Un cuvânt de bine pentru soția ta, mama ta, pentru ai tăi. Dă-ți!

Și Isus nu numai pentru ea a avut timp. El care stăpânește universul, are timp și de căminul tău și de afacerile tale. El îngrijește în amănunt de fiecare din noi.

Hudson Taylor a fost un om care, a plecat în China să răspândească Evanghelia acolo. Nu avea în spatele său nici un comitet, nici-o organizație care să-l ajute cu bani. Un bătrân predicator îl muștră pe Taylor: „Este o nebunie să pleci în China, fără să fi trimis de o asemenea organizație, care să te sprijinească. Curând vei fi uitat. Misiunea ta nu va dura șapte ani.”

Răspunsul lui Taylor a fost: „Eu am patru copii și nu am nevoie de vre-un comitet să-mi amintească de nevoile lor și de îndatorirea mea față de ei. Și nu cred că eu am mai multă grijă de copiii mei, decât are Domnul de ai Lui.”

Plecă în China. Sunt o sută de ani de atunci. Și misiunea întemeiată de el, dăinuiește încă.

Domnul are grijă de fiecare din noi. Am văzut grija Lui pentru mama Sa. Dar El a spus: „Oricine face voia Tatălui Meu din ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.” (Matei 12, 50) Așa că fiecare credincios poate spune cu psalmistul: „Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul se gândește la mine.” (Psalm 40, 17).

Suntem iubiți de Dumnezeu, cum iubită a fost și Maria. Și „Dumnezeu care nu a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 32).

Mai este o învățătură de tras de aci. Frații lui Isus erau necredincioși. Lor nu le-a putut încredința pe mama. Dar de ce nu a încredințat-o lui Dumnezeu? Creștinii spun cu ușu-

rință unuia în nevoe : „Te las în grija lui Dumnezeu.“ Dar Isus n'a făcut așa, ci a îngrijit El. Și acum tot așa este. Dumnezeu a rânduit, ca ai Săi, să îngrijească ei de nevoile alor Săi. El ne-a învățat să ne slujim în dragoste unii altora și să nu lăsăm grija fratelui numai în seama lui Dumnezeu.

In căminul lui Ioan.

Apostolul Ioan făcuse multe greșeli, chiar de când era apostol al Domnului. Odată s'a certat cu apostolii ceilalți, din dorință de a fi cel mai mare. Altădată, își arătase mânia, voind să pogoare foc din cer peste un sat de Samariteni. Domnul Isus îl răsplătește dăruindu-i o asemenea fericire. Iată ce Mântuitor avem în Domnul Isus.

Ce cămin minunat trebuie să fi fost de acum înainte căminul lui Ioan. Erau trei în casă : Ioan, Salome mama lui și Maria mama Domnului Isus. Ce seri vor fi petrecut ei acolo ! Maria va fi povestit mereu lucruri noi din cei 30 de ani cât Isus a stat necunoscut. Și îngerii, cari și ei doresc să cunoască aceste lucruri, vor fi venit des să asculte. Căminul sfântului Ioan trebuie să fi fost vizitat mult de îngerii.

Parcă-l avem înaintea ochilor pe Ioan povestindu-i Mariei : „Isus ne-a spus în ultima seară petrecută cu El : „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi. Nu vă voi lăsa orfanî, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, Mă veți vedea. Tatăl și Eu vom veni la cel care Mă iubește și vom face locuință împreună cu el.“ El ne-a zis că vom plânge și ne vom tângui, pe când lumea se va bucura. Dar ne-a promis în acelaș timp, că întristarea noastră se va preface în bucurie, așa cum o femeie când este în durerile nașterii, se întristează, pentruca i-a sosit ceasul, dar după ce a născut pruncul, nu-și mai aduce aminte de suferință, de bucurie că s'a născut un om pe lume. Cuvintele Lui îmi sună

și acum în urechi: „Acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră. Să aveți pace în Mine.”

Astfel Ioan alina durerile Mariei. De acum înainte, o răspundere deosebită avea să apese pe umerii lui Ioan: el trebuia să ție locul lui Isus în vieța mamei Sale.

Locul lui Isus îl ținem și noi în căminurile noastre.

Cum Ioan trebuia să ție față de Maria locul lui Isus, și noi ținem locul lui Isus înaintea părinților, soților, copiilor, stăpânilor și servitorilor noștri. Trebuie să ne purtăm cu ei toți, cum s'ar fi purtat Isus.

Un păstor de suflete lăuda odată unui tânăr, credincios și sorei acestuia, spunându-i: „Ce bucuroasă este religia ei!” La care tânărul răspunse: „Numai că nouă, celor din casă, felul ei de credință nu ne face prea mare bucurie.” Nu-i bună așa religie. Sf. Pavel cere creștinilor să se deprindă să fie **evlavioși întâi față de cei din casa lor**, iar copiii să răsplătească ostenele părinților, căci acest lucru este plăcut Domnului. (I Timotei 5, 4).

Căminul nostru este acel loc din lume în care ne purtăm cel mai rău, deși nicăeri nu suntem iubiți ca acolo. Din căminurile credincioșilor ar trebui să dispară dragostea de sine. Nimeni într'un cămin creștin nu are voie să fie morocănos, cârtitor, certăreț.

Amintindu-ne de Ioan și de Maria, mama Domnului, să schimbăm înfățișarea căminurilor noastre! Cu nițică chibzuință, nițică grijă, ele ar putea deveni colțuri de rai. O femeie a zis odată despre soțul ei: „Bărbatul meu este omul cel mai asemănător cu Isus Hristos pe care-l cunosc.” De ar căuta toți bărbații să fie priviți astfel de soțiile lor!

Cum arată căminul nostru? Dacă Isus ar fi cunoscut casa noastră pe atunci, ne-ar fi putut oare încredința pe mama Sa? Ar fi găsit căminul nostru potrivit pentru aceasta? Dar dacă Isus nu ne-a încredințat pe mama Lui, ne-a încredințat

pe mama noastră, un tată, o soție, copii. Să fim mângăerea și bucuria acestora.

Tocmai ucenicului iubit, pe lângă sarcina propovăduirii Evangheliei, Isus i-a dat această însărcinare: să îngrijească de mama Lui bătrână. Să nu se întristeze nici un credincios, dacă îndatoririle față de familia lui par să-i lege mâinile și-l împiedică să se avânte în lupta Domnului, fiindcă locul în care se află este locul pe care i l-a hărăzit Domnul. Aceasta vrea Isus dela el: să îngrijească și de familia sa; să-L slujească pe Domnul și înlăuntrul căminului său ca și în afară, în mijlocul lumii.

Mamele noastre.

Fiul multor mame este un suflet credincios. Întâia lui mamă este Eva, căci „ea a fost mama tuturor celor vii.” (Geneza 3,20). Dela ea am moștenit trupul răscumpărat de Domnul.

Apoi el are drept mamă pe Sara. Avram, prima persoană din Biblie, care l-a crezut pe Dumnezeu, este numit în Scriptură „tatăl nostru al tuturor” (Romani 4, 16). Și dacă Avram ne este tată, soția lui, Sara, ne este mamă. Și în cer avem o altă mamă: Ierusalimul de sus, „El este slobod și este mama noastră.” (Galateni 4, 26) Ierusalimul ceresc este mama care ne așteaptă cu dor. Aceasta este a treia mamă.

Avem fiecare o mamă proprie. Aceia care ne-a născut, înspre care se îndreaptă dragostea și cinstirea noastră. Avem unii o mamă în credință, femeia care ne-a îndreptat pașii pe calea credinței, care ne-a adus la Mântuitorul, Dar noi suntem fii încă multor alte mame: Fii ai înțelepciunii (Luca 7, 35), ai Păcii (Luca 10, 6), ai Luminii (Luca 16, 8), ai Invierii (Luca 20 36), ai Făgăduinței (Galateni 4, 28), ai Impărăției (Matei 13, 38), ai zilei (I. Tesal. 5, 5). Cu totul 12, Douăsprezece mame.

Câtă duiosie, grijă, gingășie este la o singură mamă! Dar noi avem multe. Și toate ne dăruiesc zilnic dragostea și mângăierile lor.

ELI, ELI, LAMA SABAHTANI?

Cuvintele aceste sunt în aramaică și înseamnă : „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M'ai părăsit?”

Deci, Isus se știe părăsit de Dumnezeu. Cum este cu puțință așa ceva? În Psalmul 37, 25 este scris : „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar nu am văzut pe cel neprihănit părăsit.” Și Isus, cel mai neprihănit dintre toți, este părăsit? Lucru greu de înțeles! Te cuprinde groaza când vrei să vorbești de el. Isus este părăsit. El însuși, ascultând de porunca Tatălui, a părăsit cerul și a venit pe pământ. A plecat dela Tatăl și a venit în lume. A părăsit bogățiile Sale și S'a făcut sărac pentru noi. A părăsit slava și frumusețea Sa dumnezeiască, pentru a merge din loc în loc să predice Evanghelia și să facă bine.

Și acum se știe părăsit! „Tatăl nu M'a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-l este plăcut” — spusese El altădată (Ioan 8, 29). Cum de L-a lăsat Tatăl singur acum? Să fi căzut din harul lui Dumnezeu? „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” — spusese El abia de curând, la cina de taină. (Ioan 14, 10). Și acum strigătul acesta!

În toată Biblia nu este o frază mai greu de explicat. Episcopul Ryile spune despre ea : „Este un mister adânc în aceste cuvinte, pe care nici un om nu-l poate pătrunde. Ele exprimă presiunea reală, exercitată asupra sufletului Său de povara enormă a păcatului lumii.” Este fraza cea mai uimitoare din câte a rostit un om vreodată. Este atâta neputință în ea.

Noi, oameni păcătoși, obișnuți să trăim fără Dumnezeu de zeci de ani, am crescut în mintea și inima noastră fel de fel de lucruri cari să i fie locul. Și atât de bine am reușit în aceasta, încât unii pot să ajungă la capătul vieții, fără ca vreodată măcar, să le fi strâns inima de durere, la gândul că sunt părăsiți de Dumnezeu. Tot felul de idoli, idealuri, gusturi, politici, arte, lăcomii, distracții și patimi l-au luat locul. Dar pentru Isus, Dumnezeu este tot. Părăsit de Dumnezeu, El era pierdut în lumea aceasta. Nu mai avea în ea nimic. Și a re-devenit ca un copil neputincios.

Astfel se explică următorul amănunt, demn de luat în seamă: Strigătul lui Isus este într'o aramaică stricată. De fapt trebuia să fie: „Eloi“ (vezi Marcu 15, 34), iar nu „Eli“ cum a strigat Isus. (Matei 27, 46). Căci „Eloi“ este „Dumnezeul meu“ în limba aramaică,

Ba mai mult, Evanghelia lui Matei, scrisă în grecește, ține cu tot dinadinsul ca cetitorul să știe că Isus a scos strigătul Lui într'o limbă aramaică stricată. El vrea ca cetitorul să știe despre Mântuitorul că a zis „Eli“, iar nu „Eloi“, cum ar fi fost drept, și de aceea, traducând strigătul în grecește, îl traduce tot într'o greacă stricată: „The-e! The-e!“, în loc de „Theos“ cum ar fi fost corect.

Așa se lămurește (Matei 27, 46), adică așa se înțelege de ce oamenii cari stăteau împrejurul crucii, nu au priceput strigătul Lui și au crezut că îl strigă pe Ilie. În acest ceas în-tunecat, vorbirea lui Isus a redevenit găngăvitul nesigur al unui copil. S'a făcut parcă iarăș mic băeșas lângă șorțul Mariei, care spune după ea, cu greșeli, un nume învățat pe jumătate.

Neputincios ca un copil era Isus deindată ce S'a știut părăsit de Dumnezeu. Toată puterea lui sârbătorească în vorbire a dispărut.

În anul 1892 a fost publicată o carte care s'a păstrat și a fost găsită — dintr'o carte numită „Evanghelia Sfântului Petru“, scrisă la începutul veacului al doilea. În ea nu găsim cuvintele: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu . . .“, ci „Puterea

Mea, Puterea Mea, de ce M'ai părăsit?" Așa vedeau deci lucrurile mulți din primii ucenici: Știndu-Se părăsit de Dumnezeu, toată puterea divină a lui Isus a pierit. Nu mai atârna pe lemn decât un biet om dornic de moartea izbăvitoare, căci odată ce L-a părăsit Dumnezeu, pentru El totul era pierdut.

Ce ispită puternică trebuia să fi fost pentru Isus acest simțământ de cumplită singurătate care L-a cuprins!

Dumnezeu zisese lui Moise: „Poporul Israel mă va părăsi și va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Il voi părăsi și-Mi voi ascunde Fața de el”. Și urmează: „El va fi prăpădit și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri. Și atunci va zice: Oare nu m'au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu? (Deuteronom 31, 17, 18). Să nu fi venit oare Ispititorul când Isus S'a știut părăsit și să nu-l fi strecurat oare o întrebare asemănătoare în suflet?

Insemnătatea acestui cuvânt.

Dacă vrea cineva să se convingă de adevărul Scripturii, citească acest verset. De nu ar fi fost dragostea nețărmurită de adevăr, ce ar fi îndemnat oare pe evangheliști să ne povestească despre Isus că a scos așa un strigăt?

Noi căutăm să înfrumusețăm ultimele clipe ale prietenilor noștri. Spunem despre morți numai bine. Apostolii au scris lucrurile așa cum s'au întâmplat, chiar dacă pentru mii de oameni, strigătul acesta rămâne de neînțeles.

Isus a strigat cuvintele acestea „cu glas tare”. El vroia deci să fie cunoscut lucrul că pe cruce se știe părăsit de Tatăl Său. Noi povestim mai curând despre clipele de mare apropiere de Domnul și ne lăudăm cu ele. Isus țipă tare: „Sunt părăsit de Dumnezeu”. Și dacă Isus a strigat lucrul acesta sus și tare, la fel au făcut și apostolii. Se știe că evangheliile după Luca și după Ioan au fost scrise abia târziu. Cele dintâi evangheliile au fost scrise de Matei și Marcu. Or este un lucru uimitor că

tocmai aceste prime evanghelii povestesc din cele șapte cuvinte rostite de Isus pe cruce numai unul și tocmai pe acesta: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M'ai părăsit.”

Astfel, timp de ani de zile — până ce au fost scrise și celelalte două evanghelii — Biserica nu a avut în scris nici un alt cuvânt rostit pe cruce, decât acesta unul, Duhul Sfânt i-a înșufolat pe primii doi evangheliști să-l scrie numai pe acesta, ca și cum cuvântul acesta unul ar conține toată învățătura, toată descoperirea cea importantă a crucii patimii și morții lui Isus.

Dece va fi strigat Isus așa ?

Credinciosul de multe ori înăbușe oftaturi venite din adâncul inimii, gândindu-se că suspinul lui ar putea măhni sau turbura pe altul. I va fi fost greu pe sufletul lui Isus. Cum se face însă că El nu a înăbușit această durere ; cum se face că i-a dat frâu într'un asemenea strigăt cu glas tare ?

De bună seamă, efectul lui trebuie să fi fost foarte mare. L-au auzit preoții și mulțimea, care înconjurau batjocoritori crucea și ziceau : „S'a încrezut în Dumnezeu. Să-L scape Dumnezeu acum, dacă-L iubește !” Cât de bucuroși vor fi rânjit ei, auzind din gura lui Isus cuvintele : „Dumnezeul Meu, Dumnezeul meu, dece M'ai părăsit ?”. Acum se vede să ei avuseseră dreptate : „Ei, vedeți acum că a fost un înșelător ? o recunoaște. Spune El însuși că-i părăsit de Dumnezeu.” Dacă pentru vrăjmași era p'ilej de mulțumire, pentru Ioan, strigătul acesta era o mare desamăgire. Nu-și va fi crezut urechilor !

Groznic lucru este apoi să te gândești cum i va fi fost tâlharului pocăit, când a suzit strigătul acesta. Ce izbitură au fost cuvintele acestea ale Mântuitorului pentru credința lui începătoare ! El îi ceruse lui Isus un locșor în împărăție, în nădejdea că El este Mesia. Dar Mesia este Unsul lui Dumnezeu. Pe când acesta mărturisește singur că-i un om părăsit de Dumnezeu. Ce folos atunci pentru tâlhar că s'a încrezut în El și a obținut făgăduința raiului ? Dacă Isus este părăsit de Dumnezeu, părăsit de Dumnezeu și pierdut este și tâlharul !

Strigătul acesta a frânt inima lui Ioan, a frânt inima tâlharului pocăit, pe când în oastea Satanei a produs bucurie ne bună.

Era Isus părăsit de Dumnezeu?

Isus-vorbea totdeauna cum gândea. Și cum la El orice gând era făcut rob ascultării de Dumnezeu. El, spunând aceste cuvinte, a vorbit — ca în toate împrejurările — așa cum l-a dat Tatăl. El a zis: „Nu fac nimic dela Mine însu-Mi, ci vorbesc după cum M'a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8, 28). „Eu n'am vorbit dela Mine însu-Mi, ci Tatăl, care M'a trimis, El însuș Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc... Lucrurile pe cari le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl” (Ioan 12, 49—50). Tatăl este în Mine. Cuvintele pe cari vi le spun Eu, nu le spun dela Mine” (Ioan 15, 10).

Isus a spus adevărul. Pe cruce, el a fost cu adevărat părăsit de Dumnezeu, pentru păcatele noastre.

Dar de ce a fost părăsit? Răspunsul este: Din pricina păcatului. Fiindcă Isus a luat asupra sa păcatul. Dumnezeu are o ură neîmpăcată contra păcatului și păcătoșilor cari stăruiesc în păcatul lor. Toată Bibl'a ne vorbește despre ura aceasta. Să redăm aici un capitol din multe cari vorbesc la fel, și anume Ieremia cap. 15. „Domnul mi-a zis: „Chiar dacă Moise și Samuel s'ar înfățișa înaintea Mea, tot n'aș fi binevoitor față de poporul acesta. Izgonește-l dinaintea Mea; ducă-se! Și dacă îți vor zice: „Unde să ne ducem?” să le răspunzi: „Așa vorbește Domnul: La moarte cei sortiți la moarte, la sabie cei sortiți săbiei, la foamete cei sortiți foametei, la robie, cei sortiți robiei!. Căci voi trimite împotriva lor patru feluri de nenorociri, zice Domnul: sabia, ca să-iucidă, câinii, ca să-i sfășie, păsările cerului și fiarele câmpului ca să-i mănânce și să-i nimicească. li voi face de pomina printre toate împărățiile pământului. Căci cine să aibă milă de tine, Ierusalime, cine să te plângă? Cine să meargă și să te întrebe de sănătate? M'ai părăsit, zice Domnul, ai dat înapoi. Deaceia

imi întind mâna împotriva ta și te nimicesc : sânt sătul de milă. Ii vântur cu lopata, la porțile țării; îi lipsesc de copii, pierd poporul Meu, căci nu s'a abătut dela căile lor. Văduvele lor sunt mai multe de cât boabele de nisip din mare. Peste mama tânărului, aduc un pustiitor ziua namiaza mare; fac să cadă deodată peste ea necazul și groaza. Cea care născuse șapte fii tânjește, își dă sufletul. Soarele ei apune când este încă ziuă : este roșie, acoperită de rușine. Pe cei ce mai rămân, îi dau pradă săbiei înaintea vrăjmașilor lor, zice Domnul". „Averile și comorile tale le voi da pradă fără despăgubire, din pricina tuturor păcatelor tale, pe tot ținutul tău. Te voi duce roabă la vrăjmașul tău, într'o țară pe care n'ocunoști, căci focul mâniei Mele s'a aprins și arde peste voi." (Ieremia 15, 1—9 13—14). Acum Isus s'a încărcat cu păcatul nostru al tuturor. El și-a însușit păcatele noastre de parcă ar fi fost ale Lui proprii. Așa cum în Vechiul Testament mielul ce se aducea ca jertfă pentru păcat, purta numele de „asham" adică „păcat", fiindcă vina păcătosului a fost pusă asupra lui, așa Isus a fost făcut păcat pentru noi.

Vedem lucrul acesta în psalmii 40 și 69. Amândoi sunt psalmi de proorocie despre Mântuitorul, cel dintâi pomenit în epistola către Evrei cap. 10; cel de al doilea, întrebuințat în Noul Testament de cinci ori ca vorbind despre Isus.

Or, în Psalmul 40, aceiaș Persoană care spune : „Iată-mă că vin, în sulul cărții este scris despre mine" — adică Mântuitorul, spune și : „M'au ajuns pedepsele pentru ne'egiuirile mele, și nu le pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu și mi se moaie inima" (v. 12). Iar în Psalmul 69 aceiaș persoană care spune : „râvna casei Tale mă mănâncă", adică Mesia, spune și : Dumnezeuule, Tu cunoști nebunia mea și greșelile mele nu-ți sunt ascunse" (v. 5).

Neleguirile noastre ale tuturor, mai multe decât perii capului, nebunia noastră și greșelile noastre și le-a însușit, le-a făcut ale Lui. Pentru duhul Lui era o mare durere de a fi astfel încărcat de vre-un lucru spurcat. Dar, neprivind la această durere, Isus a purtat totuș păcatul nostru până la sfârșit.

Rezultatul a fost părăsirea Lui de către Tatăl ceresc, despre care este scris în Habacuc 1, 13 : „Ochii tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea ! Cum ai putea Tu privi pe cei mișei și să taci ?”

Durerea cea mare

Părăsirea aceasta de către Tatăl a fost paharul de care, înfiorat, Isus s'a dat înapoi în grădina Ghetsemane. Căci aceasta a fost o durere groaznică pentru Isus. Mai amar l-a fost ce a suferit din partea lui Dumnezeu, decât ce a suferit din partea oamenilor. Peste răutatea omenească El a trecut cu cuvintele : „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac !” Dar pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcat îl face să scoată acest strigăt sfâșietor.

Tainic lucru s'a petrecut pe cruce, dar atâta știm din Isaia 53, 10 (în original) : „**Domnului l-a plăcut să-L zdrobească prin suferințe . . .** El a luat asupra Lui povara nelegiuirilor multor oameni (v. 11) . . . S'a dat pe Sine însuș la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S'a rugat pentru cei vinovați” (v. 12).

Strigătul scos de Isus când a fost zdrobit prin suferință, ne arată ce groaznic lucru este păcatul. Dacă Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost părăsit de Tatăl Ceresc când S'a încărcat de păcat, cum vom scăpa noi ? Să luăm seama ! Și la noi părțile cu Dumnezeu este pierdută, de îndată ce am păcătuit.

Domnul Isus a fost făcut păcat pentru noi, a fost părăsit de Dumnezeu. El a împlinit astfel ceea ce a promis evreilor, că li se va da semnul lui Iona. Cum acesta ajuns în pântecul peștelui zicea lui Dumnezeu : „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi. Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel Sfânt” (Iona 2, 4), așa și Isus, în chinurile morții, a ajuns să spună așa cuvinte, eșind însă triumfător din mormânt și înălțând-Se la cer peste puține zile !

Numai câteva clipe !

Căci părăsirea Lui de către Dumnezeu nu avea să fie de

lungă durată După cum scrie Isaia 54, 7: „Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste”.

A fost nevoie de aceasta pentru ispășirea păcatelor noastre. A purtat El, Neprihănitul, suferința părăsirii de către Dumnezeu pentruca tu, păcătosul, să nu fii părăsit niciodată. El a zis: „Nicidecum n'am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13, 5). Isus ne-a făgăduit: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). Sf. Pavel scrie: „Suntem prigonii, dar nu părăsiți, trântiți jos, dar nu omoriți”.

Noi nu vom fi părăsiți niciodată. Ni se întâmplă să credem că suntem părăsiți. Dar ne amăgim atunci: „Sionul zicea: „M'a părăsit Domnul, și m'a uitat Domnul”. Răspunsul lui Dumnezeu este: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n'aibă milă de rodul pântecelui ei?. Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-am săpat pe mâinile Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei! (Isaia 49, 14—16) Dumnezeu nu uită pe copiii pe cari i-a născut.

Nu mai suntem părăsiți, căci a fost părăsit El în locul nostru. Dar chestiunea este că atunci când ești părăsit de Dumnezeu, fie chiar numai pentru câteva clipe, nu le mai vezi capătul. Clipele acestea îți par o veșnicie. Deaceea nu a fost niciodată un strigăt care să descopere într'un fel mai surprinzător, deosebirea dintre ceea ce simte un om și starea lui adevărată. Pe cruce, „Dumnezeu era în Hristos” (II Corinteni 5, 19). Iar El, obosit, trădat, scuipat, respins. S'a simțit ca un om părăsit pentru totdeauna. Dumnezeu era mai aproape de El decât oricând, deși — din pricina păcatului — S'a ascurs pentru câteva clipe de ochii Lui. Iar Isus credea că-i depărtat de Fața Lui.

Să ne fie aceasta învățătură de minte! Să nu ne luăm după ce simțim! Să nu ne desnădăduim, dacă nu-l simțim pe Dumnezeu aproape! Ci să credem, că El este cu noi, copiii Lui, până la sfârșitul veacurilor.

MI-E SETE

„Azi vei fi cu Mine în rai“ — este un lucru pe care numai Domnul Isus îl putea promite.

„Dece M'ai părăsit? — sunt cuvinte pe care Isus a trebuit să le spună, căci noi nu vom fi părăsiți niciodată.

„Mi-e sete!“ — dimpotrivă, este un strigăt pe care l-am putea repeta toți. În primul rând, fiindcă toți avem un trup. El ne-a fost asemănător în privința aceasta. Și trupul Lui a cunoscut lipsa și suferința, la fel cu al nostru. Deaceea n'avem în El un Mare Preot, care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, de al cărui scaun de îndurare, ne putem apropia cu deplină încredere, ca să căpătăm har.

Cer, în ebraică, limba lui Isus, se numește „șamain“, adică locul apelor. Isus venea din cer, adică din locul apelor. Psalmul 46. 4 spune: „Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Prea Înalt.“ Din acea cetate înveselită de un râu, venea Isus.

Noi știm, că un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, iese din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. Din veșnicii, Isus șezuse pe acest tron. Și acum, iată, pe pământ, El ajunge să înseteze după câteva picături de apă: El, cel Neprihănit, să se gândească să ajungă ca cei chinuși în văpaia iadului, cari mult doresc să li se răcorească limba cu un vârf de deget muiat în apă!

Isus era bogat în ape, cari puteau să potolească setea oricărui suflet omenesc. El, din vecinicie, chema oamenii la El cu cuvintele: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel

ce n'are bani „(Isaia 55, 1). Unei femei samaritence ii „spusese despre apa din fântână: „Oricine bea din apa aceasta „ii va fi iarăş sete. Dar orcui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete. Ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într'un izvor de apă care va fâşni în viaţa veşnică“.

El a făcut ca riuri de apă vie să curgă din inima fiecărui credincios. Iar El însuş atârnă însetat, cu limba lipită de cerul gurii, cu puterea uscată, într'un chin de nespus, pe cruce.

După multa pierdere de sânge, setea Lui trebuie să fi fost cumplită. Şi mare este chinul unui însetat. I se pare că aude şopote de izvoare. Mereu i năzare de parcă ar picura apă de undeva. Şi lui Isus trebuie să-l fi năzărit că picură apă din „şamain“, din cerul Său, pentru a-L răcori. Dar totul este numai amăgire. Izvoarele, riurile, apele sunt departe, Aici este numai chin, care nu mai vrea să ia sfârşit.

Aşa se cuvenia în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt toate şi care voia să ducă pe mulţi fii la slavă, să desăvârşească prin suferinţe pe Căpetenia Mântuirii lor.

Isus a luat totul asupra Lui. Toţi suntem plini de păcate. Toţi meritam iadul. Iar El voind să aducă o jertfă de răscumpărare, a trebuit să plătească preţul întreg, să îndure toate chinurile hărăzite mie. Astfel, El a fost chinuit de sete în locul meu, pentruca eu, privind la chinul Lui, să fiu sigur: „Deşi am păcătuit, nu voi mai intra în iad, fiindcă văpaia focului a simţit-o Isus în locul meu.“

Este Dumnezeu de vină ?

Oamenii îl invinuesc pe Dumnezeu de multele rele cari sunt pe acest pământ. Şi de cele mai multe ori, lucrurile sunt prea încurcate, încât nu le poţi lămuri şi nu-L poţi desvinovăţi pe Dumnezeu. Dar acum avem înaintea noastră un caz simplu. Isus, însetat pe cruce, este răspunsul lui Dumnezeu la toate învinuirile ce-l se aduc.

Altele poate că nu, dar apă sigur că a dat Dumnezeu

destulă. În această privință, Dumnezeu și-a făcut partea Lui pe deplin. Dar — ne spune Scriptura — Iudeii și Samaritenii nu-și dădeau unul altuia un pahar de apă de băut. În Răsărit, cei puternici pun stăpânire pe fântâni și izvoare, și fac din ele mijloc de câștig. În războaie, armatele otrăveau fântânile în retragerea lor. În țări fără de civilizație creștină, oamenii sunt înuși închiși vara, fără un pic de apă, până mor de sete. Și acum iată mai mult, pe pământul lui Dumnezeu, oamenii au lăsat să sufere de sete chiar pe Fiul Lui. A cui este atunci vina pentru relele din lume ? Ce vină are Dumnezeu ? El a dat doar apă destulă.

Altă sete

Întru împlinirea proorociei din Psalmul 69, 21, la strigătul „Mi-e sete,” Domnului Isus, I s'a dat să bea oțet, adică vinul acru al soldaților romani. Domnului Isus i se dă oțet, ca tu să capeți apă vie. Și El primește acum băutura pe care a respins-o înainte de a fi pironit pe cruce. Acesta era semnul că lucrarea Lui s'a săvârșit, că și ultimul păcat a fost ispășit. Acum își poate îngădui o mică ușurare, dând în același timp ostașilor, puțința unei mici fapte bune.

Dar mai era la El o sete, pe care nu o puteau potoli ostașii romani. Setea după un rod al muncii sufletului Lui, care să-L învioreze, (Isaia 53, 11); setea după suflete de oameni, care să fie aduse într'o stare după voia lui Dumnezeu. Și această sete a lui Isus este puternică și astăzi. El mai strigă încă și acum : „Mi-e sete !”. Să răspundem la aceasta, dându-ne lui Hristos noi înși-ne, dându-ne unii pe alții și dându-I întreaga noastră vieață !

Facă-și loc în sufletul nostru binecuvântata sete descrisă în Psalmul 42, 1—2 : „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule ! Sufletul meu însetează după Dumnezeul cel viu. Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu ?”

„S'A SĂVÂRȘIT“ !

Și acest cuvânt, cel mai mare cuvânt rostit vreodată, Isus l-a strigat tare. Vinul îi udase gâttelejul uscat de sete. Bunăvoința soldatului a ușurat lui Isus strigătul de biruință : „Kalá“, care tâlmăcit din aramaică însemnează „s'a săvârșit“ :

Kalá“ sau grecescul „Teleo“, pe care-l găsim în Noul Testament așa cum a fost scris la început, are înțelesul că un lucru s'a copt, a fost săvârșit cu reușită, că cineva a triumfat.

Acum Isus putea spune cu adevărat cuvintele din Ioan 17, 4 : „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s'o fac.“

Ce s'a săvârșit ?

S'a sfârșit viața Lui pământească, o viață de desăvârșită ascultare de Dumnezeu. A făcut tot ce-l dăduse Tatăl de făcut ; a spus tot ce Tatăl Il puse să spună. Toate profețiile Vechiului Testament privitoare la viața Lui în sărăcie, au fost implinite. El știa că acum totul s'a isprăvit.

El își încheia viața fără părere de rău. Liniștit, ar fi putut privi înapoi la toată viața Lui, fără să l se turbure conștiința. Nici un talent, nici un dar al lui Dumnezeu nu fusese lăsat neîntrebuințat ; pe niciunul nu-l întrebuințase rău. Nimeni nu a fost împiedecat în viața Lui de vre-un lucru spus sau făcut de Dânsul. El putea spune despre orice clipă a vieții Sale : „Eu fac totdeauna lucrurile care-i sunt plăcute Măncarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis“. Dealtfel, Dumnezeu știe cel mai bine cari lucruri ne sunt folositoare

Nu este oare înțelept să-L ascultăm ?

S'a săvârșit împăcarea ta cu Dumnezeu. Nu trebuie să te străduiești tu abia de acum înainte să te împaci cu Dumnezeu. Totul este gata. Tu trebuie numai să crezi ! Odată ce Tatăl L-a înviat din morți pe Domnul Isus, a vădit că jertfa Lui ispășitoare a fost primită, că suntem socotiți neprihăniți.

S'a săvârșit mântuirea. Ingerul îi spuse lui Iosif că va pune fiului care urma să se nască din Maria, numele Isus, „pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale, (Matei 1, 21). Isus, Fiul Omului, pentru aceasta a venit pe pământ, „să caute și să mântuiască ce era pierdut“ (Luca 19, 10), dându-și „vieța răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10, 45). Acum vieța I se scursese. Numai câteva clipe îl mai despărțeau de moarte. Deci, răscumpărarea era împlinită, mântuirea noastră era dobândită. S'a săvârșit !

S'a săvârșit descoperirea lui Dumnezeu (revelația). Isus a spus : „Cine M'a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.“ Deci, încheindu-se acum vieța lui Isus, s'a săvârșit revelația. Oamenii au auzit și văzut tot ce trebuiau să știe despre Tatăl. „Nimeni nu mai poate adăuga ceva la cunoașterea de Dumnezeu, atât cât vom fi pe pământ. Duhul Sfânt, care este dat credincioșilor, nu-i învață lucruri noi, ci ia din ce este a lui Isus și ni le descopere nouă. (Ioan 16, 14).

S'a săvârșit tot ce este trebuitor pentru vieța noastră. Cuvântul lui Isus fusese : „Eu am venit ca oile să aibă vieță, și s'o aibă din belșug“ (Ioan 10, 10). Odată ce vieța Lui s'a săvârșit, pe cruce, vieța veșnică este la îndemâna noastră. Noi trebuie numai să o luăm.

Isus a venit ca să ne dăruiască vieța veșnică. Pentru asta am fost creați dela început. Dumnezeu ne-a făcut pentru clădirea pe care o avem în cer dela El, o casă care nu este făcută de mână, ci este veșnică. (II Corinteni 5, 1—5). Și acum, lucrarea s'a săvârșit. Putem intra în vieța veșnică.

Bine spune cartea de rugăciuni a bisericii noastre : „Prin singura Sa jertfă odată făcută, a adus o jertfă deplină, desăvârșită și indestulătoare pentru păcatele întregii lumi“ Dea-

semenea se cântă în Te Deum: „Prin moartea Sa a deschis Împărăția Cerurilor pentru toți credincioșii” Deci totul este făcut. Poți avea darul lui Dumnezeu, care este viața veșnică. Ce trebuie să dai pentru aceasta? Păi nu știi că un dar nu se poate căpăta cu bani? Nu poți căpăta viața veșnică pe bani. Nici cu faptele tale nu o poți dobândi. Nici prin cunoaștere multă. Nu te ajută să înveți toată teologia (știința despre Dumnezeu), ca să capeți această viață. Astfel s'ar mântui și diavolul, căci știe carte multă.

Viața veșnică este un **dar** și trebuie să-l primești ca atare, prin **credință**. „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor care cred în Numele Lui le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu,” (Ioan 1, 12).

Porțile cerului sunt larg deschise. Pentru toți. Și pentru tine. Intră!

Cele douăsprezece porți.

Greu să mai găsești într'o familie adunată atâta mârșăvie, atâta nemernicie câtă a fost la cei doisprezece fii a lui Iacob.

Ruben a fost un desfrânat. Simeon și Levi înșeală locuitorii unui oraș întreg cu cuvinte frumoase, și-i ucid, Unsprezece din ei se consfătuiesc și pun la cale omorîrea fratelui lor Iosif. Ei renunță la uciderea lui, numai fiindcă Iuda întreabă: „Ce vom câștiga din aceasta?” Atunci se luminează. Ei nu omoară pe nimeni, dacă nu iese un câștig, Și atunci îl vând ca rob, mințind pe tatăl lor, că Iosif ar fi fost sfâșiat de o fiară sălbatică.

Și acești unsprezece criminali stau lângă tatăl lor, îl văd cum își rupe hainele de pe el de durere; îl văd cu sac pe coapse; ani de zile dearându-l ei cunosc jalea-i de nespus. Și — scrie Biblia — ei toți veneau să-l mângăie, să-l mângăie cu vorbe goale. Dar de înduișat, nu se înduișează niciunul. Niciunul nu alină durerea lui Iacov, spunându-i că Iosif este viu. Nici până la moartea lui Iacov, nici măcar unul din unsprezece nu i mărturisește păcatul.

În iad este locul unor asemenea oameni. Dar, mirare, ei nu sânt în iad, ci în cer ! Și mai mult : ei au fost încredințați acolo de o mare cinste. Spune în Apocalipsă 21, 12 : „Noul Ierusalim are douăsprezece porți ... și pe ele erau scrise niște nume“. Cari nume credeți ? „Numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Izrael : adică Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Iosif și așa mai departe.

Cerul este deci pentru păcătoși, pentru criminali ? Cum, nu o știai până acum ? Sigur că-i pentru ei. Orice păcătos, ori ce criminal, dacă numai se pocăește are viață veșnică. Nu trebuie să desnădăjduiască nimeni că nu ar putea intra acolo, pentru că a făcut păcate grele. Ai desfrânat ? Chiar dacă până acolo ai ajuns să desfrânezi ca omul dela I Corinteni cap. 5, pocăindu-te, crezând în jertfa săvârșită de Isus, poți intra în noul Ierusalim. Să-ți dau un sfat : intră pe poarta pe care vei vedea scris numele „Ruben“ ! Ai ucis, ai ucis cu violență, ai ucis pe mulți ? Chiar dacă un oraș întreg vei fi măcelărit, poți să intri în Ierusalimul Ceresc pe două porți : cele cu numele Simeon și Levi. Ai fost nesincer, lacom după bani, ți-a fost tot gândul să faci avere ? Chiar dacă erai gata să treci peste trupuri moarte pentru aceasta, există iertare și pentru tine. Pocăește-te și intră în noul Ierusalim, prin poarta pe care este scris „Iuda“. Ai fost vânzător de frate, om plin de ură, hain ? Dacă te pocăești, ești fericit. Ție unsprezece porți ți se deschid. Ai fost nepăsător față de durerea părinților tăi, ai fost rău, ai făcut din dorința de a păstra mărirea, tot felul de lucruri neîngăduite ; ai fost mincinos și pâritor ? Este pentru tine o poartă pe care scrie „Iosif“.

„S'a săvârșit !“ Porțile cerului sunt larg deschise pentru păcătoși. Nici un om nu te poate opri dela viața veșnică. Singurul care poate hotări ca tu să rămâi afară din cer, ești tu însuși. Numai necredința ta este de vină, dacă nu vei fi mântuit.

„S'a săvârșit“ ! Și cum poți căpăta acum viața ca dar, așa poți căpăta și viața din belșug. Poți căpăta mereu daruri noi dela Dumnezeu. Apucă-le !. Slujește lui Dumnezeu !

Căci atunci când al șaptelea inger va vărsa potirul lui din văzduh, din Templu, din scaunul de domnie va eși un glas tare, care va zice iarăș : „S'a săvârșit !”. Și vor urma fulgere, glasuri, tunete și se va face un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n'a fost un cutremur așa de mare (Apocalipsa 16, 17—18).

Strigătul acesta : „S'a săvârșit”, va fi auzit încă odată. El va clătina atunci nu numai pământul, ci și cerul. Și atunci va fi vai de păcătosul care nu s'a pocăit.

Și încă un gând minunat în legătură cu cuvântul „S'a sfârșit” : Acest cuvânt a fost rostit de către Domnul Isus pe cruce, fără îndoială în limba aramaică. Și în această limbă, cuvântul „S'a sfârșit” se pronunță „Kalá”. Ce minunat ! Cuvântul Kalá, în limba aramaică a Vechiului Testament atât de bine cunoscut de către Domnul Isus, înseamnă și „Mireasă”.

Și cine ar putea spune că atunci când Domnul Isus, care știa tot ceia ce va urma, care avea înaintea ochilor Lui întreg marea număr al albului norod spălat și curățit de merele preț al sângelui Său scump, nu-și va fi răcorit inima privind-i și nu le va fi adresat lor acest strigăt de dragoste nestăpânită și dulce.

„Kalá” — S'a săvârșit mântuirea noastră Kalá, — Mireasă vino Scoală-te iubito, vino frumoaso, căci iată că a trecut iarna, a încetat ploaia și s'a dus Se arată florile pe câmp (Cânt. Cânt) Da ! Kalá — Mântuirea s'a sfârșit. Kalá, — Mireaso, a sosit vremea cântării !

Ce gând scump, care face să ne tresară inima de drag pentru acest preiubit Mire, care în cele mai grele clipe pentru El, se gândește numai la fericirea alor Lui, la Mireasa care Îl va iubi mai presus de orice. Ah, nu face să-L iubești nemărginit pe un Astfel de Domn. ? Ce este prea mult pentru a răsplăti dragostea cu care El te iubește în adevăr. Cine ne va despărți pe noi de dragostea Ta ? Foametea sau sabia, sau moartea ? — Nimeni, Niciodată !

„TATĂ, ÎN MĂINILE TALE ÎMI ÎNCREDINȚEZ DUHUL !”

Lucrul de căpetenie pentru un om este să știe dacă există o viață veșnică.

Căre-i rostul omului pe pământ? Pământul nostru este o micuță stea, într-o lume care cuprinde zeci de milioane de sori și stele. Pe acest micuț pământ, tu trăiești o nimica toată; toată viața ta este numai clipă, când o asemuești cu miile de ani de când sunt oameni, și cât vor mai fi. Tu ești deci ca un mic viermișor, care trăiește o minută pe o micuță stea. După aceasta nu mai urmează oare nimic?

De răspunsul la această întrebare depinde tot, depinde toată purtarea ta. Căci dacă nu urmează nimic, „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”. Dacă însă urmează o viață veșnică, nu există ceva mai important pentru om, decât să știe dacă sufletul lui este muritor sau nemuritor. Nu ai pierdut nimic, dacă pe pământ trăind, ai crezut într-o viață veșnică și pe urmă s'ar arăta că ea nu există. Dar ce nenorocire, dacă cumva există o viață veșnică și tu nu te-ai pregătit pentru ea deloc!

Ce lumină putem căpăta în privința aceasta din Evanghelii?

Există o viață după moarte.

Demn de luat în seamă, este faptul, că nici un evan-ghelist nu întrebuințează despre Isus cuvântul: „El a murit”, ci numai: „El Și-a dat Duhul”. Groaza morții pierise pentru ei. Dacă Isus a murit, asta nu înseamnă pentru ei că El a dispărut pentru totdeauna, ci numai că El a mers înapoi la Tatăl.

Isus a murit încrezător, având pe buze cuvintele rugăciunii pe cari copiii din poporul Său le spun încă astăzi la culcare. Isus a murit. Maria a murit. Toți sfinții au murit. Nu este nici un motiv ca eu să nu vreau să mor. Căci la moarte îți rămâne ceva : duhul, pe care poți să-l încredințezi lui Dumnezeu. Așa făcând, te vei scula fericit în cer.

De când a plecat Domnul Isus, niciun copil al lui Dumnezeu nu a mai murit, în adevăratul sens al acestui cuvânt, ci numai a adormit. Așa-i scris și despre Sf. Ștefan : „a adormit“.

„Cimitir“, este un cuvânt grecesc care înseamnă a legăna un copil ca să adoarmă. Dacă locurilor de îngropare creștine li s'a spus cimitire, este fiindcă ele nu sunt altceva decât odăile de dormit ale copiilor lui Dumnezeu. Acolo stau culcați până dimineața. Convinși de aceasta, mulți sfinți au adormit având pe buze ultimele cuvinte ale lui Isus : „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul“. Așa se și face că în bisericile creștine dela început exista obiceiul de a se spune celor cari mureau : „Noapte bună până când ne vedem dimineața.“

Duhul nu stă în moarte. „Hristos a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh. (1 Petru 3, 18). La moarte, duhul se despărțește numai pentru câțeva vreme de trup. Isus și-a dat viața ca iarăș s'o ia. Și la fel s'a întâmplat cu dragii noștri cari au murit. Duhurile lor sunt vii și sunt la El.

Glăsușul științei.

Când aud vorbind despre aceasta, oamenii întrebă adesea : „Dar ce, s'a întors cineva de acolo să ne spuie că mai urmează altă viață ?“

Răspunsul la aceasta este simplu. Să presupunem că am putea vorbi cu un mic copilaș aflat încă în pântecul mamei sale și că i-am spune despre o altă viață care urmează celei pe care o ducem acum, o viață într'o lume nouă : cu flori, soare, râuri și câmpii. Copilașul din pântecul mamei ar răs-

punde desigur : „S'a întors cineva de acolo ? De unde ştiu eu că urmează o altă vieaţă ? Eu ştiu una şi bună : vieaţa asta pe care o trăiesc aici. Ceeace-mi spuneţi voi despre o altă vieaţă sunt un basm.“

Cum ai putea convinge pe acest copilaş că vieaţa din pântecul mamei nu este tot, că vieaţa aceia pe care el o duce ocolo este numai o scurtă pregătire în vederea altei vieţi, mai îmbelşugate şi de mai lungă durată ? Şi-ar da seama că a căpătat ochi. La ce bun ? Unde se află acum, este întunec beznă. Dacă a căpătat ochi este, pe semne, fiindcă urmează o altă lume, cu multă lumină, multe culori şi multe lucruri de văzut. Li cresc mâini dar, în locul strâmt în care se află, nu le poate întinde măcar. Dece i vor fi crescând ? Se vede că urmează o altă lume, în care mâinile sunt de folos, în care se munceşte cu ele. Li cresc picioare şi nu le poate ţine decât ghemuite. La ce i vor fi crescând ? În pântecul mamei nu are doar nici o nevoie de ele. Dacă-i cresc, este că urmează o altă vieaţă, în care este mult de umblat şi de alergat.

Deci, copilaşului din pântecul mamei i-ar fi deajuns să gândească serios asupra propriei sale vieţi, pentru a ajunge la convingerea sigură că urmează o altă vieaţă. Numai, acest copilaş nu ştie să gândească. Şi, vai, de aceeaş neputinţă de a gândi suferă şi oamenii mari. Ei îşi pun mereu întrebarea, dacă s'a întors cineva din lumea cealaltă, în loc să se gândească despre vieaţa pe care o duc acum şi să-şi dea seama că totul este fără rost, fără înţeles, dacă după moarte nu ar urma nimic. Zădarnică ar fi toată truda, toată cunoştinţa, toată iubirea, toată alergarea, toată grija. Nu face să te cheltueşti astfel şi nu afli tâlcul tuturor lucrurilor, dacă crezi că cu moartea vieaţa s'a isprăvit,

În ultima vreme şi ştiinţa a venit în sprijinul credinţei într'o vieaţă viitoare. Şi iată anume câteva lucruri cari ni le spune ea : Există nişte animale miciute de tot, atât de mici încât nu pot fi văzute cu ochiul liber, ci numai cu un instrument numit microscop. Animalele acestea, cari se chiamă infuzorii, nu sunt făcute din multe mădulare şi multe celule ca

alte, ci fiecare animal este o celulă. La ele nu există bărbat și femeie. Înmulțirea lor se face în așa fel, că celula aceea una crește mereu, până la o vreme, când se desparte în două, la mijloc. Și atunci, în loc de o infuzorie sunt două. Din două se fac apoi patru și așa mai departe.

Lucrul uimitor este acum că prima infuzorie nu a murit niciodată. Ea s'a înjumătățit, s'a împărțit; din una s'au făcut sute de milioane. Ea și-a schimbat felul de a fi, dar nu a dispărut niciodată. Milioane de infuzorii mor zilnic. Dar aceste milioane de infuzorii sunt numai o mică părticică din prima infuzorie: ea nu a cunoscut moartea.

Dacă ne suim pe scara animalelor, ajungem la viermi. Sunt viermi pe cari îi poți tăia în bucăți. Nu-i nimic. Lăsând viermelui numai capul, din el va crește iarăș un trup. Aceasta însemnează că tu ai distrus vieța micii făpturi. Dar Dumnezeu a dat viermelui puterea să-și redobândească vieța deplină ce i-a fost distrusă.

Păianjenii își schimbă pielea în fiecare an. La această schimbare, care se chiamă metamorfoză, se întâmplă câteodată păianjenului câte o nenorocire, ca, de pildă, pierderea unui picior. Aceeaș putere dela Dumnezeu repară toate. Piciorul crește la loc.

Dar nu observăm oare acelaș lucru în trupul nostru? Iată că am avut o bubă mare, că s'a copt, am stors-o. Într'un loc prin care altădată curgea sânge, unde altădată erau piele, carne, nu a rămas decât o gaură. Aici fusese vieță și vieța a fost distrusă. A mai rămas oare vre-o nădejde? Da! Timpul trece. Pe locul gol crește iarăș carne. Ea se acoperă cu o piele nouă, mai fină ca cea din trecut. Vieța care a fost distrusă, a fost refăcută. Știința ne spune că trupul nostru este făcut din multe părțile mici numite celule. Aceste celule sunt mereu înlocuite în trupul nostru cu altele, pe măsură ce ele îmbătrânesc, în așa fel, că în decurs de șapte ani, orice trup omnesc se primenește cu desăvârșire. Dacă cineva este în vârstă de 35 de ani, și-a schimbat trupul, de cinci ori. Sufletul, duhul, eul său a rămas însă tot acelaș. Sufletul meu și-a schimbat

trupul în trecut și-l va schimba în viitor. Dar în toate aceste schimbări el rămâne neschimbat. El nu atâră deci de trup și nu va muri odată cu trupul.

Există o îndeletnicire, neîngăduită de Dumnezeu, care se numește spiritism. Sunt oameni cari chiamă duhurile morților și vorbesc cu ele. Și Biblia spune despre aceasta. Vrăjitoarea din Endor a chemat duhul prorocului Samuel. Au trecut mii de ani de atunci. Dar sunt oameni cari fac lucruri de acestea și astăzi. Sunt și oameni mari de știință cari o fac. Treaba lor! Dar noi tragem un folos și din îndeletnicirea lor: drăcească și anume convingerea că duhul omului supraviețuiește morții. Căci, altminteri, cu cine ar sta de vorbă spiritiștii?

Există o vieță veșnică. O știu cum știu păsările născute pe meleagurile noastre că există țări mai calde pe care niciodată nu le-au văzut. Și pleacă toamna spre ele. Le-o spune inimioara lor de păsărică. Ele cred și credința lor este adevărată.

Nu ne batem capul cu întrebarea: cum înviază morții. Pentru noi este de ajuns să știm că Dumnezeu are toată puterea. Newton, un mare om de știință, întrebat cum înviază morții, a răspuns fără cuvinte, arătând numai cum un magnet alege singur micile particule de fier, dintr-un maldăr de gunoaie. Dacă magnetul știe și poate să facă această muncă de alegere, cu atât mai vărtos Dumnezeu are puterea și va ști să aleagă din praful și pulberea acestei lumi, particulele din care era făcut trupul meu și să mi-l redea la înviere.

Hristos biruește.

Ajuns la marea clipă când duhul se desparte de trup, la clipa prin care noi toți vom trece, Isus și-a păstrat încredințarea neclintită, că cu moartea nu se isprăvește totul. El zise ucenicilor Săi: „Vă spun vouă, prietenii Mei, să nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceea nu pot face nimic.” Ce fel de după aceea, când ești ucis? Ei tocmai aceasta o spune cuvântul adânc al lui Isus: că pot să te ucidă vrăjmașii, dar nu pot împiedeca să vină un „după aceea”.

Având această credință înrădăcinată în inimă, Isus își trăde în chip dumnezeiesc de potrivnicii Săi. Totul îi fusese

Hristos a biruit ! Hristos biruește ! El veșnic e biruitor !

luat, până și hainele de pe El Gol și disprețuit Iși dă sfârșitul. Ucenicii L-au părăsit. În această clipă, Isus parcă întreabă cu ochii pe vrăjmașii Lui de la piciorul crucii: „Luatu-Mi-ați oare tot?” Iar ei rânjesc în sus: „Ți-am luat tot. Am biruit. Nu ai rămas cu nimic.” Isus se uită a doua oară întrebător la ei: „Gândiți-vă bine, faceți-vă socoteala, nu cumva Mi-ați lăsat ceva? Mi-ați luat voi tot, tot?” Și privesc triumfător ei la El: „Da, Te-am biruit, Ți-am luat tot.” Și atunci, fața lui Isus le spune: „Ei bine, dacă Mi-ați luat tot, ascultați acum încoace: „Tată, în mâinile Tale Imi încredințez Duhul.”

Ce desnădejde pe vrăjmași: Gândiseră că l-au luat totul și au uitat, în mâinile lor, să-l ia lucrul cel mai de seamă: **Duhul**. Dar chiar să-și fi amintit de aceasta, îl puteau oare lua? Așa-i și acum. Credincioșilor li se pot lua toate. Biserica poate fi călcată în picioare. Dar după ce vrăjmașii își vor fi îndeplinit toate poftetele, rămâne un lucru, la care ei nu pot ajunge, pe care ei nu-l pot clinti:

Scaunul de domnie din ceruri pe care șade Hristos.

Deaceia, vuiască furtuna și fiarbă dujmanii cei răi al lui Isus!

HRISTOS VA BIRUI, EL VEȘNIC E BIRUITOR!

S F Ă R Ș I T

CUPRINSUL:

INTRODUCERE	Pagina 5
IATA, IARTA-I, CACI NU ȘTIU CE FAC	7
Păcatele din neștiință, sunt, totuș păcate și este nevoie de iertare pentru ele	9
Pentru cine s'a rugat Isus	10
Sunt oare toți ierțați	12
Este iertare la Dumnezeu și pentru cel mai mare păcătos Și noi trebuie să ierțăm	13 14
ADEVARAT ÎȚI SPUN CA ASTAZI VEI FI CU MINE ÎN RAI	16
Răstignit, între tâlhari	19
Tâlharul pocăit	20
Iertarea se capătă în dar	24
Iertarea lui Dumnezeu se poate obține imediat	25
Roagă-te cu sinceritate, pentru iertarea ta și a altora Noul Iosif	27 28
FEMEIE, IATA FIUL TAU ! IATA MAMA TA	30
Amintiri	31
Femeie, iată fiul tău !	33
Plecând spre casa lui Ioan	34
Isus îngrijește de mama Lui	35
În căminul lui Ioan	37
Locul lui Isus îl ținem și noi în căminurile noastre Mamele noastre	38 39
ELI, ELI, LAMA SABATHANI	40
Însemnătatea acestui cuvânt	42
Dece va fi strigat Isus așa	43
Era Isus părăsit de Dumnezeu ?	44

Durerea cea mare	Pagina	46
Numai câteva clipe		46
MI-E SETE		48
Este Dumnezeu de vină ?		49
Altă sete		50
S'A SĂVĂRSIT		51
Ce s'a săvârșit		51
Cele douăsprezece porți		53
TATA, ÎN MĂINILE TALE ÎMI ÎNCREDINȚEZ DUHUL		56
Există o viață după moarte		56
Glasul științei		57
Hristos biruește		60
CUPRINSUL		63

